PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XI КВІТЕНЬ — APRIL, 1970 ЧИСЛО 4

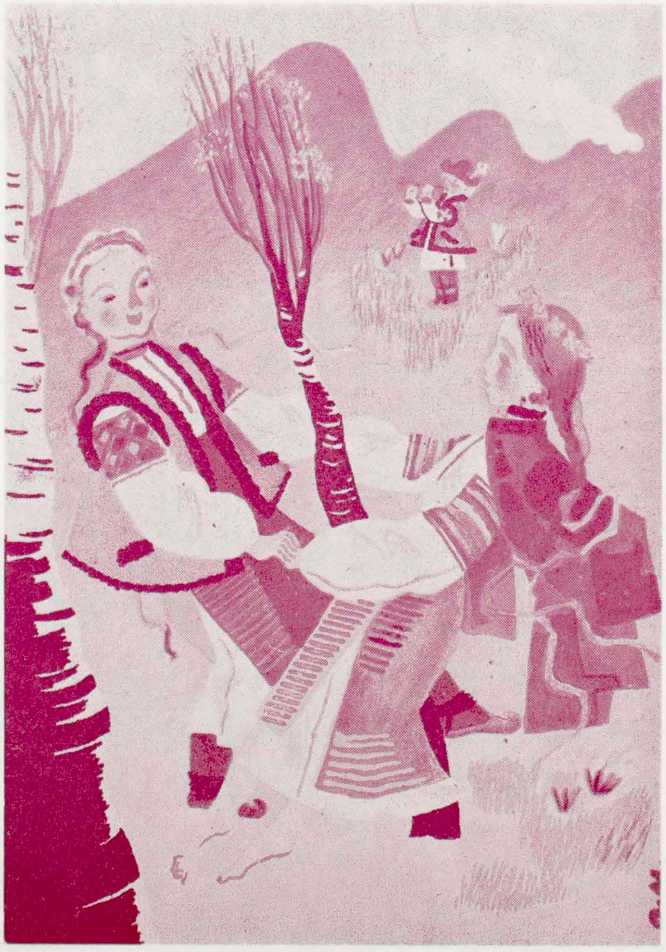

Second Class Mail registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XI — КВІТЕНЬ, 1970 — Ч. 4

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $5.00
Передплата до інших країн 5.00
Поодиноке число ..... .50

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg 4, Man.

PROMIN

No. 4 — APRIL, 1970 — VOL. XI

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada $5.00
Subscription in other countries 5.00
Single copy ..... .50

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg 4, Man.

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧАМ:

Редакція застерігає собі право скорочувати і виправляти надіслані матеріяли. Дописи, які поміщуються також в інших часописах редакція не приймає — уникаємо повторювання.

Не поміщені дописи редакція не звертає, хіба за спеціяльним, згори зазначеним застереженням. На зворот фотографій, надісланих для виробу кліше треба заадресувати коверту, наклеїти вартість поштових марок і вислати разом з фотографіями.

Кольорові фота не придатні для ілюстрації, вони виходять темні і невиразні. Для виробу клішів просимо слати звичайні фотографії, плівок (негативів) також не приймаємо для виробу кліше.

НА ОБКЛАДИНЦІ: На Великдень — Галина Мазепа.

— — — —

В ЦІМ ЧИСЛІ:

У. Кравченко — Воскресення 1
І. Овечко — І Він Воскрес 1
Виховно освітні справи українських поселень 2
С. Гординський — Галина Мазепа 3
Н. Кібець — Що розповідає народний календар 4
М. Г. Видра — Сучасна дійсність 5
Н. К. — Референтура Українського Шкільництва 6
Н. К. — Наші молоді таланти 7
М. Хоптяк — Сторінки до історії. 8
О. Кобилянська — Думи старика 9
Реферат на Свято Матері 10
Н. Кібець — Край синіх лісистих гір 13
Pysanky 15
Прот. о. Хомяк 17
Л. Удод — Відбувся пров. з'їзд 19
Д-р С. Кут 20
Відділ для дітей 22
О. Сушко — Українська ноша (репортаж) 23
Хроніка 26
Річні звіти 28
Іванна Вахна — Українська вишивка 31
Домашнє господарство 32
При праці для „Променя" — (обкладинка) 34

СУМКІВЕЦЬ

ЖУРНАЛ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Батьки і матері — подбайте, щоб ваші дорастаючі діти були передплатниками цього журнала. Це для них він редагується у друкується. Поручіть його своїм знайомим. „Сумківець" заслуговує вашої піддержки й уваги.

Журнал „Сумківець" виходить що три місяці. Містить матеріяли спеціяльно для української молоді. Передплата $2.00 на рік.

Замовлення посилати на адресу:

SUMKIVETZ
651 Spadina Ave.
Toronto 4, Ont.

ПЕРША СУМКІВСЬКА ПЛАСТИНКА!

Купуйте для себе! **Купуйте іншим для подарунку!**

Хор старшого відділу СУМК при Катедральному Соборі Св Івана Хрестителя ч. 145 ім. Адама Коцка в Едмонтоні, Альберта видав ПЕРШУ СУМКІВСЬКУ ПЛАСТИНКУ з такими піснями:

І. частина: 1. Єднаймось діти України, 2. Ой, у вишневому садочку, 3. Ніч яка місячна, 4. На городі верба рясна, Ой, піду я до млина, 6. Пташиний хор.

ІІ. частина: 1. Садок вишневий, 2. Крилець, Крилець, 3. Бодай ся когут знудив, 4. Дівчино прощай, 5. Та туман яром котиться, 6. Човник хитається.

Диригент сумківського хору: РОМАН СОЛТИКЕВИЧ.

Замовлення враз з грішми в сумі $5.00 за одну пластинку висилати на адресу:

Mrs. W. JANIS — 12220 — 126 Str., EDMONTON, Alta

До кожного замовлення треба додати 50 центів на пересилку.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК XI КВІТЕНЬ, 1970 Ч. 4

ВОСКРЕСЕННЯ

Юрба перемогла...
І правда скам'яніла,
Понісся крик: „Розпни!"
І руки вмив Пилат...
Ликує зло...

І на Узгір'ї Страт
Христос в вінку терновім
Схилив чоло...
„Юдейський цар!"
Юрба ревіла.

Немов би скаженіла,
А Він — всеобіймаюча любов —
Біль власний поборов.
Звершилась жертва чиста...

Радіють вороги,
Що правду погребли,
У гробі припечатана
Любов Господня...

І жах обняв ввесь світ.
І задрижала преісподня...
А в третє рано
Прояснилися неба стелі
І Він, любови Бог,
устав з-під скелі, —
Воскрес у славі...

Христос Воскрес!
І правда так воскресне
Із мертвих...

В вінку терновім наш народ
Хилить чоло,
Та не лякаймось жертви,
Щоб побороти зло,
А з вірою в День Воскресення
Йдім до висот...
Наш Третій Ранок —
У соняшній заграві.

Уляна Кравченко.

І ВІН — ВОСКРЕС!

Перед розп'ятим Сином на Хресті
У стіп святих молилась скорбна Мати...
І Він — Воскрес! У сяйві золотім
Воскрес, щоб більш ніколи не вмирати!

„Христос Воскрес!" — в чужому небі спів.
„Воістину!" — чужого моря хвилі.
А десь-село, і Київ десь, і Львів,
І матері без нас вже посивілі.

„Христос Воскрес!" — на стомлених устах.
„Воістину!" — за долю України
Десь моляться вони у стіп Христа,
Воскреслого, що встав із домовини.

І встануть — знаю! — села і міста,
І згинуть чорні сили сатанинські!
Бо вірю я в безсмертного Христа,
І в молитви я вірю материнські.

І. Овечко.

З нагоди Воскресення Христового

Центральна Управа Союзу Українок Канади і редакція „Променя"

шле найкращі побажання

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ, ЇХ РОДИНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ЖУРНАЛА І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ РАДІСНЕ —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Виховно-освітні справи українських поселень

В днях 26, 27 і 28 грудня 1969 р. відбулась у Торонті третя пленарна сесія Світового Конгресу Вільних Українців (СКВУ), в якої програму, як одної з важливих справ входило звітування Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради (СКВОР) і пляни праці на наступну каденцію. На тих нарадах ухвалено такі резолюції:

На внесок Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради Пленарна сесія Секретаріяту СКВУ схвалила такі постанови у виховно-освітніх справах:

1. Для дальшого розгорнення координаційної праці СКВОР у межах, які б забезпечили здійснення завдань СКВОР, як на надбудови виховних установ і організацій, потрібна відповідна матеріяльна база. Українська суспільність у діяспорі мусить виділити на виховно-освітні справи потрібні фонди, щоб її життя було продовжуване у наступних поколіннях.

2. Для наладнання і покращання виховно-освітньої діяльности твориться Світове Об'єднання Українських Педагогів, управа якого буде — обрана кореспонденційним шляхом.

3. Устійнено спільну назву для існуючих Рідних Шкіл у той спосіб, що:

а) кляси від 1—7 носять назву „Рідна Школа",

б) кляси від 8—12 носять назву „Курси українознавства",

в) курси, що стоять на університетському рівні, носять назву „Високі курси українознавства".

4. Систему українського шкільництва у вільному світі поширюється на українців іншомовних, організуючи для них окремі кляси й курси за відповідними програмами. З цією метою буде переведений окремий вишкіл учителів, які могтимуть здійснити такий плян.

5. Управа СКВОР у черговій каденції продовжуватиме свою працю на терені Канади, де є осідок екзекутиви і відповідно до цього змінено правильник праці СКВОР. До Управи СКВОР входять: д-р Б. Білаш — голова, З. Зелений, Е. Жарський, Б. Стебельський, прот. о. О. Мицик, О. Кузьмович, Б. Шкандрій, В. Леник, Р. Франко, Б. Гнатиків, Л. Самагальська, Р. Драган. До контрольної комісії: Н. Когуська, В. Верига, В. Педенко.

Життя і казка

Він блукав по тихій зеленій Пріорці, яка тоді мало чим різнилась від села, — в садочках біліли низенькі хатки, вкриті соломою. В котрі двері постукати?

І от наглядів подвіря, в якому на двох шворках сохли дитячі сорочечки та штанці — латані-перелатані.

Спинився, охоплений смутком і радістю. Почуття ці були тихі, як літній дощ на світанку.

— Чи не можна б у вас оселитись? — спитав у молодиці, що вийшла до нього з немовлям на руках.

Йому було добре з дітьми, а дітям було радісно з ним.

Коли він писав про дитинку, очі його сяяли, як зірка, а в серці народжувалися слова, — проникливі, палкі й ніжні.

Як рідний батько ставився він до маленьких казахів... І на київській Пріорці діти тільки наглядять його, відразу ж бігли назустріч:

— Дядю Тарасе, розкажи казочку!

І він розповідав їм казки про кота, що назвав себе паном Коцьким, про дідову рукавичку... Хто тільки не знайшов у ній притулок! І мишка-шкряботушка, і жабка-скрекотушка, і зайчик-побігайчик, і лисичка-сестричка, і вовчик-братік, і кабан-іклан, і ведмідь-набрід. І про козу-дерезу, за три копи куплену, що як бігла через гребельку, вхопила водиці крапельку... І про хороброго вояка і лихого царя, про дівчину-лебедя і відьму-чарівницю, про правду і кривду, і про те, що правда переможе кривду.

Діти пріорських бідаків забували про яблучка і горіхи, якими частував їх Тарас Григорович. Його добрий голос вів їх по далеких казкових шляхах.

Юхим Мартич

В першу річницю смерти бл. п. Марії Яремій і в другу річницю смерти бл. п. Галини Продан, дорогих членок нашого відділу, замість квітів на їх могили складаємо в їх світлу пам'ять 10.00 дол. на журнал „Промінь".

За відділ ім Л. Українки у Брентфорді,
А. Перожак, референтка.

В першу річницю смерти моєї дорогої, незабутньої подруги, мами та бабуні, бл. п. Марії Передон, яка упокоїлася 13 квітня 1969 року, складаю в її світлу пам'ять, замість квітів, 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Муж Василь Передон, Торонто.

На нев'янучий вінок в пам'ять мого дорогого мужа бл. п. Николи Ілюка, який відійшов з цього світу в січні складаю 10.00 дол. на прес. фонд журнала „Промінь".

Мартинюк Мінодора.

С. Гординський

Галина Мазепа

З нагоди виставки її картин в Ню Йорку

Галина Мазепа-Коваль належить до найпопулярніших наших мистців, одночасно мистецька критика ще з середини 30-их років ставить її між тими найчільнішими, які формують обличчя нового українського мистецтва. Вона — мистець модерний з кожного погляду, а водночас цей її модернізм, при всіх своїх актуальних чужих впливах, дуже український з погляду і змісту і форми. В багатьох її творах довговікова українська малярська традиція злилася ідеально з різними новочасними течіями, даючи речі, з приводу яких можемо говорити про „український стиль" у малярстві.

Найосновніша риса Мазепиного малярства це його народність. Це ніяке копіювання етнографічних особистостей, як це великою мірою спостерігаємо в Олени Кульчицької, а синтетичний підхід до фолкльорного матеріялу — невичерпного джерела найвигадливіших форм і найбуйніших барв. З того народного мистецтва Мазепа черпає його типові риси: замилування до чіткої графічної, завжди ритмічної лінії, кольористичну ґаму з її улюбленими червоними і жовтими тонами, а особливо ареалістичний підхід до зображуваного. Народне мистецтво також намагається систематизувати, воно витворило абстрактно - геометричний орнамент, один з найбільш вирафінуваних у світовому мистецтві, і в усьому намагається знайти ритмічне звучання, так як у пісні. Звідси й сильно декоративне звучання малюнків Мазепи, які своєю площинністю нагадують ікону.

Проте, Мазепа виходить не так від ікони того формального типу, що його в змодернізованому невізантійському вигляді культивують у нас деякі мистці, але з тієї вже ународненої ікони, якої стилістичні форми витворили козака Мамая і народне малярство на склі. Для цього останнього також основним був графічний рисунок чорною лінією, виповнений ґамою сильно контрастових кольорів.

Але, формально Мазепа черпала не тільки з українських мистецьких традицій, вона була чуйна на всі варті уваги струми новочасного мистецтва. Це можна було спостергти вже на ранніх її творах, показаних на виставках АНУМ'у у Львові, в яких вона по-своєму і творчо сприймала різні формальні засоби футуризму і кубізму. В повоєнних роках, коли вона переїхала до Венесуелі, її малярство зустрілося з близькою спорідненим її стилеві мистецтвом південно-американським, особливо мехіканським, яке відзначається своїм прямуванням до монументалізму. Ці дискретні риси південно-американського малярства слідні і в деяких картинах виставки, доказуючи, що Мазепа не тільки мистець український. Вона зуміла врости і в своє нове оточення, на різних виставках вона вже репрезентувала своїми творами Венесуелю.

Весняні сни — Галина Мазепа

Побіч проблем формальних, таких важливих у новому малярстві, окрему увагу звертає духовий світ Мазепиного мистецтва. Тематично, вона використовує все багатство українського фолкльору — пісень, танків, повір'їв, мітології, включно з історією, особливо козаччини. Її картини залюднені мавками і русалками, козаками - характерниками і Мамаями, українізованими, як у колядках, Богородицями з малим Ісусом, чарівницями або просто її улюбленою темою — дівчатами у барвистих строях. З усіх тих мотивів вона вміє творити цікаві і сміливі композиції, які притягають око глядача своєю мелодійною лінією і буйністю барв. Своїми формами вона дечим наближається до Петрицького, який з мотивів, здавалося, вже оклепаної етнографічної побутовщини творив мистецтво, що його наслідували французькі мистці в Парижі, та до подібного підходу до фолкльору в Миколи Бутовича. Але Петрицький більш формалістичний і в своїх народних мотивах обмежений до театру, а в Бутовича (а також і Е. Козака) велику ролю грає гумор, чужий проблемам монументалізму.

Віночки — Галина Мазепа

В новому українському мистецтві Мазепа посідає своє власне і дуже чітке місце, і її внесок у те мистецтво може більший, ніж ми спроможні собі це тепер уявити. В її мистецтві поєдналася певна синтеза тих рис, що їх шукали українські мистецтвознавці як вислову суто українського образотворчого бачення і мислення. Тому мало який мистець сьогодні вкладається так добре в домінантну розвоєву лінію українського мистцетва від минулого до майбутнього як власне, Галина Мазепа.

Мазепа часто показувала свої твори на українських виставках в Америці, і чимало її творів знаходиться в збірках наших любителів мистецтва. Д-р Ілярій Чолган з Бруклину має в себе цілу ґалерію її творів, між ними картини монументальних розмірів. Але ця виставка, що тепер відкривається в Українському Інституті Америки заходами Музею Української Народної Творчости, це фактично перша її індивідуальна виставка в Америці. Її основу творить 25 нових і ще ніде не показуваних композицій, живих формами і барвами, в яких Мазепа знову показує свою невичерпну фантазію і майстерність.

„Свобода".

ЩО РОЗПОВІДАЄ НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

КВІТЕНЬ

Тільки ступить весна на землю, Березень віддає кия своєму братові Квітневі. Місячними вечорами можна побачити, як виходять погрітися з своїх осель красуні Криниці. Прокидаються од зимового сну Мавки, грають весняні соки в деревах, бубнявіють зеленочки на вітах, в лісах і полях зацвітають першоцвіти, яких вигнала мати земля Марена назустріч своїй доньці — Весні, щоб веснянки мали з чого сплести їй перший вінок.

Без найменшого жалю нищить Ярило Морозковий почет, який де-не-де ще похований в глибоких ярах та густих лісах. Та в онуків чорнобогових є частка вічності від Матері-землі, не допустить Марена, щоб її діти, хоч вони й Чорнобожичі, зникли зі світу. Змінюють подобу Зимнянки й Сніжняни. То злітають у небо й ховаються в хмарах, то біліють в маленьких цибулинках пролісків під щільною ковдрою торішнього листя. Тимчасом сонячне світло вже сповнило простір, теплі Вітровії женуть геть північних гостей, що донедавна господарювали на Дажбогових землях, лихим свистом Горішняка силкувалися притамувати солов'їні пісні наддніпрянського краю.

Що було діяти Квітневі, коли батько високо в небі на своїй огоневиці везе Сонце, а Дажбог ще не зійшов на землю з Вирію? Чи можна сподіватись на допомогу Матері-Погоди, чи не стане, бува, на захист переможеного Чорнеця? Як бути? Де заховатись? Квітень кинувся шукати надійного сховища, та якась із Криниць помітила хлопця і, схопивши відро, обілляла його з ніг до голови...

Криниця заклякла від страху. Квітень пропав. Як тепер впізнеш його, коли він зник за водою, коли він тепер такий, як і всі сини і доньки Водяника, що шукають нового володаря стихій по всій землі Не побачать Чорнобожичі тепер державнго кия, який на другий день царювання Квітня стане вже нікому недоступним — всім доведеться підкоритися волі Сварожича. Квітень кинувся до палацу Чорнеця і сказав, ніби Морозко перехопив кия від Березня і хоче його віддати найдостойнішому зі своїх синів. Чорнець розтривожився, кинувся до володінь

Морозка на далеку північ, а Квітень лишився в його оселі. Кому з Чорнобожичів могло спати на думку шукати Квітня в палатах Чоренця? Примчав Чорнець до своєї господи, та годі було йому сподіватись на державного кия, довелося віддати всі знаки пошани своєму братові, якого він тепер впізнав. Чорнець тільки тепер зрозумів, як його обдурили. Квітень вступив у свої права. Він підготував усе для того, щоб на сьомий день його повновладства на землю ступила Злата-баба.

Зустрічають люди Злату-бабу з її найщирішими друзями — пташками, що зимували в клітках. В цей день на волю випускають пташок, щоб вони встигли звити собі гнізда, бо до приходу Злата-баби прилітають ластівки, а чорногуз до цього дня вже навіть знесе яйце.

Важкий цей день для Злати-баби, бо зі свого золотого решета їй необхідно засіяти всяким зерном-пшеницею неозорі поля і луки, щоб покрити Землю зеленню-цвітом, дати життя всім рослинам.

Споконвіку спостерігали наші предки за цим днем — люди передбачали свій майбутній урожай. Якщо цього дня ще лежав на полях сніг, було холодно, лячно ставало хліборобові, — обіцялося неврожайне літо. Коли густі тумани облягали землю на сьоме квітня, — велика повінь загрожувала всім наддніпрянським селам. Погожий, ясний день Злати-баби обіцяв всім хороший багатий урожай.

За Златою-бабою на землю приходить Даж-бог, прилітає грізний громовержець — воїн Перун, що своєю блискавкою будить Марену, дає початок всьому живому. У природі настає новий цикл пробудження й цвітіння, починається новий рік в житті всього живого. Для хлібороба приходить гаряча пора оранки і сіяння — що посієш, те й пожнеш, а це сіяння завжди припадає в Україні в основному на квітень. Навіть тоді, коли Весна приходить із запізненням, коли теплі вітри ніяк не можуть прогнати холод на далеку північ і Ярило не зігріє як слід Землю, з приходом Злати-баби і Даж-бога все ж починають сіяти ярину: овес та ячмінь.

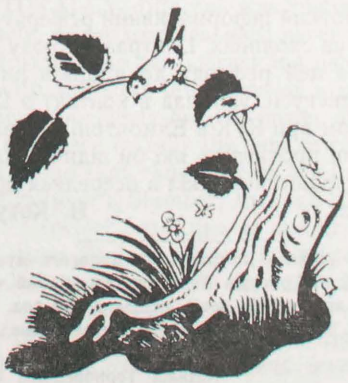

Про повернення всіх пташок з вирію до приходу Злати-баби розповідає одна з народних билиць. Кажуть, що ключі від вирію тепер у Зозулі. Коли вона прилетіла на землю, майже в усіх пташок вже були гнізда, де які вже й яєць нанесли. Кинулась Зозуля будувати свою хату, та так запрацювалась, що навіть забула стріти Злату-бабу. Гнівався Перун на свою доньку ще за старі гріхи, не міг їй простити зради Білобожичам і покарав Зозулю лихою долею. Від тоді вона почала носити свої яйця в чужі гнізда, почали гинути пташенята в інших родинах, а зозулят вигодовували чужі батьки. Кажуть: безжурна, як Зозуля, безтурботна як Зозуля.

Н. К.

Міннеаполіс, Мінн.,

СУЧАСНА ДІЙСНІСТЬ

Цей вірш був надрукований в числі 2 ц. р. — з причини друкарського „чортика" аж у двох місцях, які міняють сенс вірша, друкуємо його наново.

Ред.

Вогнем прогресу спалахнув ввесь світ!
Вже мало місця нам на цій планеті.
Ніхто не випередить нас
До місяця в полеті.

В оточенні нам досі невідомого простору,
В орбіті земній, ми станції постійні побудуєм,
Де затяжкий вже нам потужний віз Сатурн,
Там човники легкі змайструєм.

Мов по основі ткацького верстата,
Під доглядом умілого ткача
Пливтимуть наші човники в простори
Й вантаж везтимуть ніби по Дніпру пороми.

Тріюмф! Вперед іде наука —
А поруч з нею горе і розпука,
Мораль упала, а від правди вже й сліди десь зникли
А з нами ж як? О, ми до всього звикли.

Немає місця вже на сумнів.
Цивілізацію з'їдає ржа...
Не досконалість це і не поезія прекрасна,
А дійсність це гірка сучасна.

Марія Г. Видра.

Референтура українського шкільництва в Союзі Українок Канади

Софія Василишин — референтка шкільних справ у Союзі Українок Канади.

На останнім крайовім З'їзді Союзу Українок Канади, який відбувся в серпні 1969 року в Едмонтоні та який проходив під гаслом „За збереження нашої ідентичности" покликано до праці шкільну референтуру, якої завданням було б проводити плянову конкретну і помічну працю в українських школах, яка в цей час є під керівництвом Ради Української Школи при Консисторії УГПЦ в Канаді.

Хоч Союз Українок Канади від самих початків своєї організованости увів був шкільні справи в програму своєї діяльности, а по багатьох відділах Союзу в рідних школах навчають учительки, які є членками Союзу Українок, то ввиду сьогоднішніх обставин, шкільні справи, навчання української мови, методи навчання, програма і координація шкільних організацій Канади, а також і в світі вимагають більш плянової праці досвідчених професійних людей, керівників та мобілізації всіх наших сил в цім напрямі.

Ми всі свідомі того, що одною з найважливіших справ в нашій організації сьогодні є виховна праця молоді. Досвід дав нам наочні докази, як мало вистарчальним є сьогодні український дім, помимо найбільших зусиль і бажань родичів. А наших українських шкіл ми ще досі не зуміли поставити на належнім поземі, як з приміщенням, як з шкільним персоналом, так з програмою, методою навчання, підручниками. Ось перед нами одна з багатьох інших проблем, якою ділиться з нами одна з учительок української школи, звернувшись листом за порадою:

> „В нас є діти, які не говорять українською мовою, але бажають вчитися. Ми почали такі кляси початкуючих, але маємо труднощі, бо не маємо для таких кляс відповідної програми. Просимо вислати нам плян праці для таких шкіл, список підручників та інші інформації".

Ми щойно починаємо вповні усвідомлювати собі, якою важливою частиною національного виховання молоді є рідна школа. Цією справою затурбоване сьогодні ціле українське суспільство. Тому й нашим обов'язком є розгорнути працю в наших рідних школах, помогти шкільним комітетам, нашим священикам і всім тим, які справою навчання української мови клопочуться.

Така праця, як повище згадано, вимагає досвідчених педагогів, професійних людей та керівників. І саме таку професійну силу крайовий З'їзд в Едмонтоні обрав на референтку Українського Шкільництва в Союзі Українок Канади. Є нею педагог, довголітня учителька державної і української школи в Канаді, бувша голова Союзу Українок Канади і відома зі своєї ідейної праці в українських організаціях пані Софія Василишин.

Пані Софія Василиш вже почала свою працю шкільної референтки. Вона увійшла в контакт з централею Союзу Українок Канади та Радою Української Школи при УГПЦ. Виготовила короткий інформативний реферат для прочитання на сходинах. Централя Союзу Українок розіслала цей реферат до відділів для прочитання і дискусії, увійшла в контакт з Шкільним Осередком при КУК в Едмонтоні та працює над дальшими проєктами, які би відповідали поліпшенню українських шкіл в осередках при наших громадах.

Н. Когуська

В сьому річницю смерти мого дорогого мужа, батька, дідуся, бл. п. Григорія Терновецького, який відійшов у вічність 3 квітня 1963 року, складаю 5.00 дол. на журнал „Промінь". Пам'ять про Покійного буде завжди в наших серцях.

Наталія Терновецька, Саскатун.

Наші молоді таланти

Серед української молоді в Канаді, тут то там вибиваються на передові місця талановиті одиниці, які своїми непересічними здібностями вносять в мистецький, або науковий світ багато надійного.

І так вже ось від кількох років музичні критики на фестиваллях відмічують справжній музичний талант Катрусі-Зеновії Самець з Торонта. Вона впродовж останніх чотирьох років здобувала одну з найвищих нагород Торонтонської Королівської Консерваторії музики при Торонтонському університеті за успіхи в студіях гри на піяно.

Цього року Катруся одержала аж дві стипендії — одну від Еллен Емгрос, а другу від Дует Ківонис Клюбу. Вона виступала у фестивалі у Гамільтоні в суботу 10 січня. Тут подаємо передрук з „The Spectator" з 12 січня 1970 р., який виходить у Гамільтоні. Написав її музичний критик Лорн Бетс:

Recitals reflect good teaching

THE ANNUAL student program of the Duet Club is primarily concerned with those being awarded their three major scholarships. Receiving the Eleanor Callaghan Lees Memorial Scholarship was violinist Kenneth Gee. Pianist Katherine Sametz received both the Ellen Ambrose Scholarship and the Duet Club Kiwanis Scholarship.

The focus of attention was, understandably, on these two young players. And here we were brought face to face with the sharp contrast between the well trained and the truly talented.

Young Mr. Gee is unquestionably well trained, but the training shows on far too many occasions. What is lacking is the personality and drive necessary to make the music into his own means of expression.

SO TOTALLY different was pianist Katherine Sametz, whose technical skill never obtruded. Any performer who can attract the listener's attention with the first few notes of a piece, and never lose it, obviously has the power of communication possessed by only the very few.

In a group that ranged from the lovely lyricism of Graupner's Slumber, through the subtle humor of Grovlez' Les Anes, to the grandeur of a Bach Organ Prelude. Miss Sametz proved capable of shifting the mood as the music demanded.

One only hopes Katherine Sametz will be allowed to grow into full maturity without being exploited. She is young and most musically talented. What the future will hold remains to be seen. But somehow, as she played Saturday afternoon, I had the feeling we were hearing an artist with a future of considerable stature.

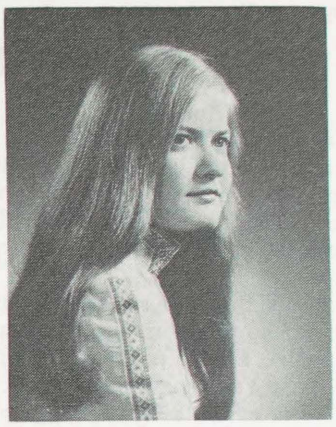

Катруся Зеновія Самець

Катруся Зеновія це 17-літня студентка 12 кляси Гай Скул, яка з відзначенням переходить кожного року свої шкільні науки. Вона є дочкою широко відомих громадян п-ва Розалії і Василя Самців у Гамільтоні, внучка протопр. о. Петра і добр. Самців та пані К. і бл. п. Дмитра Кульчиків.

Родичі Катрусі, п-во Р. і В. Самці горді на своїх обидвох дочок, молодша Славка також є здібною й передовою студенткою, обидві вони переходять кляси з відзначенням, побирають мови французьку, німецьку й українську.

Через останніх чотири роки Катруся студіює при Торонтонському університеті Спеціяльний Курс цілоденний кожної суботи, що його оплачує стипендія.

Нам приємно відмітити, що помимо музичних студій та пильних студій в школі, Катруся Зеновія заангажована в громадській праці серед української молоді.

Бажаємо Катрусі багато гарних успіхів у дальших музичних та шкільних студіях.

Н. К.

ПОПРАВКА

У репортажі „На щасливу дорогу" в березневім числі „Променя" на ст. 17 трапилася прикра помилка. Переписуючи машинкою доручений мені репортаж, я, нехотячи, вилишила ім'я пані Ольги Гавриш, голови Провінційної Екзекутиви на Саскачеван, яка теж промовляла на вечірці. За цей недогляд щиро перепрошую пані Ольгу Гавриш.

С. Стечишин.

М. Макарушка-Хоптяк

СТОРІНКИ ДО ІСТОРІЇ ЖІНОЧОГО РУХУ

(Докінчення)

В 1936 р. (місяців не пригадую), урядила Філія для молодших членок 3-місячний вдалий курс шиття й крою, який провадила молода фахова сила, післана Централею С. У. Дві чи три з цих курсанток відкрили пізніше скромні робітні суконь.

Від травня до жовтня 1938 р. праця як у Філії С. У. так і по Кружках була перервана через болючу подію, а саме розв'язання польською владою Союзу Українок в цілім краю. Шостого травня 1938 р. майже в однім часі польська поліція перевела ревізії в домівках нашої Філії і по всіх Кружках і забрала всі книги й папери.

Та наше провідне жіноцтво у Львові не зневірилось і не дармувало, бо на місце Союзу Українок вже в липні 1938 р. створило політичну партію „Дружину Княгині Ольги".

Створення жіночої політичної організації спонукало польську владу вже в жовтні 1939 р. реактивувати Союз Українок, бо як сказав комісар львівського воєвідства: „Ви нас перехитрили своєю „Дружиною" — ми воліємо мати до діла зі статутовою організацією".

В Рогатині наше жіноцтво теж створило „Дружину Княгині Ольги", яка проіснувала до приходу большевиків у 1939 р. Жіноцтво по селах навіть не відчувало так боляче розв'язання Кружків, бо це випало якраз на робочий час в полі, а на осінь вже знова почалась інтенсивна праця. Дитячі садочки провадили ті самі панночки тільки під фірмою „Рідної Школи".

Довголітна виховна й освідомлююча праця по Кружках увінчалась надзвичайним успіхом. Головно впертий кооперативний клич: „Свій до свого", здійснювало наше жіноцтво майже на 100%. Як давніше не було села на Галицькій землі, де не було б жидівської коршми й крамниці з їх жахливим визиском, так по 1937-ім р. в рогатинськім повіті не стало **ні одної.** Свідоме жіноцтво вже несло свій продукт, як яйця, збіжжя, молоко — виключно до своїх кооператив і купувало весь товар тільки в кооперативах так, що жиди мусіли вибратись з сіл до міста. Майже в кожнім селі були побудовані гарні Народні або Кооперативні Доми, де мали приміщення всі місцеві організації.

Майже при кожній кооперативі був мануфактурний (матерії) відділ, а мануфактуру купували місцеві справники в склепі Окруж. Союзу Коопер. в Рогатині. Мало котрі жінки були вдоволені з цієї мануфактури і нарікали перед нашими делеґатами, що мужчини не вміють купувати потрібний товар. Нераз місяцями лежали матерії в кооперативі, бо не були до вподоби жіноцтву.

Тоді ми кинули клич: „Жінки самі творять мануфактурні відділи при кооперативах"! На спільній нараді Виділу Філії С. У. і Дирекції Союзу Кооп. запало рішення, що Кооперація підготовить на відповідних курсах кадри свідомих жінок, які в майбутнім стануть фаховими справничками й склепарками виключно для мануфактурних відділів. Пішла пропаґандивна праця: Делеґатки з Філії С. У. закликали охочих жінок (мусіли бути теж членками місцевої кооперативи) голоситись на ці фахові курси. В лютім 1938 р. відбувся в Рогатині 2-тижневий Курс майбутніх мануфактурних справничок, книговодів і продавчиць. На курс зголосилось досить поважне число молодих жінок, а провадили цей курс фахові кооператори. Теж практично вчились у місцевім мануфактурнім коопер. склепі мірити, провадити і пізнавати якість різних матеріялів.

Підготова фахових сил дала позитивні висліди, бо вже восени 1938 р. створено жіночі мануфак. відділи при кооперативах в Лучинцях і Пукові. Це була велика подія, і на святочних відкриттях було багато цікавого жіноцтва, яке з радістю і вдоволенням оглядало матеріяли, закуплені жінками - справниками.

Це було велике досягнення в зорганізованім житті нашого жіноцтва і я не чула, чи котрі кооперативи в Галичині могли похвалитись такими успіхами.

Якби не большевицький наїзд, то до кількох років наш повіт був би вкрився цілою мережею таких жіночих мануфак. відділів.

Взагалі наша Філія з Кружками, яких до 1939 р. було 47, стояла на однім з перших місць. Наш повіт мав 103 села, а ми не могли зорганізувати Кружків у всіх селах, бо перешкодою була завелика віддаль, для того багато сіл з Кружками С. У. належали до інших повітових міст як Галич, Ходорів і Перемишляни, які були ближче і з якими наша Філія дружньо співпрацювала, скликуючи часто спільні повітові наради й Свята.

На Загальнім З'їзді Централі С. У. в 1938 р.

Ольга Кобилянська

ДУМИ СТАРИКА

Оповідання

Я кинувся б хрестом до ніг твоїх і благав: чи душа — твоя колишня, багата й чутлива на людське горе, ідеальна, повна зрозуміння для життєвих зворушень — осліпла?...

Наколи осліпла... то... Господи Ісусе Христе, злічи її...

Але Месія не ступає вже землею. Вже годі діткнутись Його дорогої святої одіжі, щоб зцілитись, а мусить душу з мертвоти брат братові будити...

Сину мій! Я, твій білоголовий отець, лежу хрестом перед тобою й кличу: „Сину... пробудись! Се не може бути правдою, що душа твоя прекрасна завмерла і сім голів, і сім уст, і сім очей випили життя й свідомість із неї..."

— — — — — — — — — —

То, може, очі мої старі осліпли й не довиджують добре. Може, то й вони туманять мене й шепчуть, що і внуки мої, а твої діти здвигають байдужно рамена до пісень діда й прадіда свого, і казок їх про правду й неправду не хотять знати, а ще менше — віщування про будучність! Що їх душі, мов ті деревця молоді зігнені рукою невидимою якось убік, кривляться вершком радо до землі, неначе б небес над собою не бачили і всякої висоти уникали! Тому в них не розвинеться ніколи пишна корона на голівках, і над їх вершком орел пролітати не буде...

Може, я помиляюсь, сину мій, може, я осліп, але коли я осліп, то не осліпла душа моя, що одна тебе добре знала й знати буде, коли і всі забудуть, який ти був. Мій біль за тобою червоний, як кров.

Ти потонув.

Я молюсь за померлу душу твою...

II

Доню моя!

Отець і мати казали: не виходь за оцього чоловіка заміж. На нім смерть своє п'ятно витиснула й жде лиш свого часу, щоб його з собою взяти.

А ти відповіла рішучо й спокійно:

„Нехай би я з ним лиш один рік жила, а покинути його — не покину. Я ж його люблю!"

Чудо вложила в своє слово... Вийшла за нього. Господь був ласкав, що дарував йому п'ять років життя. Значить, п'ять разів стільки, як ти сподівалася. Потім прийшов реченець, і смерть сталася, мовчки, без багатьох оповіщень, і він пішов із нею.

Мені остався в пам'яті твій божевільний крик, як він покинув тебе. Ти кричала так страшно, що він мусів тебе ще духом чути; і певно, бо й як же ж міг би був тебе відвідувати? Ти говорила мені опісля, що заодно чуєш його поодинокими хвилями в хаті коло себе...

Я тобі кажу: твоя душа збільшилася з терпіння і тому-то чула його:

Чисте й гармонійне було ваше пожиття, і хоч ви на мене не зважали, дітоньки мої, а я вас заодно бачив...

До однакового ступеня були уми ваші виплекані, до однакового ступеня внутрішня краса в вас розвинена, до однакового тону настроєна.

А потім... Ви держались якимось чудним інстинктом якогось тайного правила, яке можна, приміром, уложити в такі слова: ви все утримували, що треба ще щось учинити, щоб любити одне одного взаємно, щоб себе взаємно здобути, себе взаємно заслужити. Ви не вважали себе одруженими, не думали, що „здобули" себе вже; що вже одне одного цілком гідне, варте. Ні. Ви оставляли все ще щось між собою до здобуття неосягненого...

Ви знали, що гармонія не може існувати, не може віддихати, наколи між людьми, що хотять із собою гармонійно жити ,не останеться ще щось таємничого.

Ви ніколи не допускали, щоб одвертість і вирозумілість затиралася межи вами, але заразом ви завсіди оставляли ще дещо в домівстві

наша Філія дістала перше місце з ділянки організаційно - господарської, а третє місце за числом Кружків.

Аж прийшов злощасний вересень 1939 р. В найбільшім розгарі праці, в найкращім розквіті зорганізованого жіночого життя прийшла большевицька навала, яка зруйнувала до коріння всю довголітню і так надійну працю. Потайки відвідували мене поодинокі голови чи виділові Кружків і ми гірко плакали-ридали над знищеним громадським і особистим життям, бо неодна жінка вже в початках наїзду віддала в жертву мужа чи сина. Я теж пережила важку трагедію, бо в березні 1940 р. большевицькі кати вивезли мойого сина на Сибір, де він безслідно пропав. **Марія Макарушка-Хоптяк.**

Неварк, Н. Дж., весна 1969 р.

думок і почувань, що становило, що ви завсіди прагнули взаємно свого товариства.

Ваші істоти задержали через те ту почасти невияснену „внутрішню красу", яку звемо словами „приємність, милість": бо ви задержали обоє непорочний змисл, що ніколи не перестає бажати, щоб подобатись. То бачив я, дітоньки мої. Тепер відбивається та ваша колишня гармонія в ваших дітях.

Ти осталася сама з своїми дітьми. Дітоньки! Ви не зважаєте на мене, а я вас заодно бачу.

Я бачу, як ти, осамітнена, заходиш коло своїх менших і дорослих дітей. Я сказав би — глядиш подвійними очима на них. Раз — за мужа свого ,а раз — за себе.

За мужа — щоб в його дусі бути товаришкою й виховувачкою дітей його; а раз за себе — щоб з твоєї особистості набирали духовного корму й укладу.

Я бачу, як ти з напруженням своїх сил моделюєш ті дрібні істоти, а старшим стараєшся потонути цілою душею в нутро, щоб його добре збагнути і його будучину обчислити. І я здалека бачу, як їх будучина укладається, тому що має за собою цілий ряд минувшостей. І добре робиш, що знадвору набираєш зніження й зтоншення, вкладаючи їх в їхнє нутро, бо воно буде гарне й здорове.

Внуки мої дорогі!

Я виджу вас і люблю вас. Але ви вже не нагадуєте мені мій дитинний вік. Ви чимось досконаліші, дозріліші й виразніше в почуваннях і думках своїх. Чимсь більше зложені, але й певніші свого буття. В вас душа збільшена матір'ю вашою.

Але заразом бачу я віддалення доньки моєї від мене й віддалення ваше від матері вашої! Глядіть за собою й не стратьте з очей те золоте пасмо, що в'яже її до мене, а вас до неї — і тим до народу нашого, як стратив його з очей син мій нещасний, через що на личку і в душі дітей його зникло п'ятно народу нашого.

Співайте ті пісні, що я їх дитиною співав, що передав їх матері вашій, а вона передала їх вам, а коли вас доля розкине бутно тут і там, — по піснях тих пізнаєте себе, і відживе й мати ваша, і дід, і прадід ,і всі приналежні до нас...

Розумієте?

І що я ще хотів сказати?

Не знаю. Може ,вже й усе сказав. Але слухайте...

Давно старались люди закони природи відкрити. Тепер стараються відкрити закони душі, а далі... але тут і сліди, й пам'ятки про мене не буде, — відкриють закони суспільства.

Дідо замикав і тиснув у собі чуття й боявся зніженнння — внуки стараються загартувати ту несміливість і вказують на найтоншу, найдрібнішу ноту в душі своїй...

Але, може, воно й добре так. Може, тому й збільшається душа ваша...

Я остався, як дуб-великан у молодім лісі, і бачу, як ліс розвивається і в що його вершини розвиваються.

Дітоньки! Ви не зважаєте на мене, а я вас заодно бачу. Ви так собою зайняті, що забули слова Божі: „Любити ближнього, як себе самого". Ви любите ближніх лиш через свою особистість. Ваша особистість заслонює вам той широкий горизонт, що його Христос отворив любов'ю своєю...

Дітоньки!

Я про вас думав, як моя душа до відходу клонилася.

Кожний, що переходить у вічність, є віщуном...

Пасма золотого не губіть за собою... щоб не згубили сліду матері вашої, і батька, і діда, і прадіда... а будучність ваша не розіб'ється. Я її бачу в золотих зарисах, імлою покриту, бачу, як ваші душі збільшаються і як ви.. мов ті дрібні мурашки, доходите до неї...

Я молюся за ті збільшені душі ваші.

III

Голубе мій білий!

Ти літаєш у зеленім лісі і місця не маєш. Стрічаєшся з людьми то тут, то там, а ніде ще не осів, щоб дати білим крилам відпочинок.

Але щоб я сказав, що мені тому душа з жалю за тобою в'яне, то не скажу. Літаєш — бо сильна; літаєш — самітна, бо свою самоту собою заповняєш.

Ти, наймолодша моя, осталась одна без товариша в житті. Хто винен?... Ніхто; тобі це було суджене змалку.

Кажуть... нема судьби, все припадкові полишене. Але я тобі кажу, в кого стільки літ очі отворені, які не одну долю переслідили в її бігу й розвою, — що вона є. Та так і є. В характері існує.

Ти шукала передусім душі, подібної собі, і не найшла. Тут і там дотикалась її своєю душею, але в цілковиту гармонію зіллятись не могла. Тут лежала доля твоя.

Так я бачу тебе, мені здається, що своєю душею ти тип будучини. Не силою ума свого, а почуванням своїм не сучасна ти.

І виджу дальше.

Від способу почування зависить довша або коротша молодість жінки, і що колись настане час, в якім та її молодість, ті її „літа ласки" стануть нараз самі з себе продовжені. Внутрішня краса душі стає чимраз більше тією властивою потугою (і в любові), що бере верх, яку досі в оковах держали. Негарне чоло дівоче не могло досі донедавна дожидати іншого від мужчини, як кулі в лоб. А скільки їх є тепер ,тих негарних, а премудрих голівок, що тепер живуть і процвітають на підставі внутрішньої душевної своєї краси й добробиту? А багато жінок — самі вадили й довго не допускали мужчин відкривати душу в жінці!

Але не це хотів я сказати. А от що:

Я вже не годен своєю любов'ю тебе охороняти. Сила зів'яла, а чорний ангел жде на мене, і я хочу передати тебе опіці ближніх твоїх.

Братці мої!

Я передаю вам свою наймолодшу самітну дитину під опіку. Не забудьте оці слова мої, що я її вам полишаю. Опікуйтесь нею так, щоб вона не відчувала, що осталася сиротою, без батька й матері, і в неї товариша нема. Опікуйтесь нею без наруги, без жорстокості сучасної й минувшої безсердечності, що в жінці шанує лиш одну молодість, а душі не бачить; шануйте її тією любов'ю, про яку розказав нам св. апостол Іоанн, що вона терпелива, независна, не поступає нескромно, що не гороїжиться, не честолюбива, що не самолюбна, що не огірчається, не думає про нічого злого, що не радується несправедливістю, але тішиться правдою. Що зносить усе, вірить усе, надіється всього, терпить усе. Що вона не устає ніколи, наколи б навіть і всі віщування устали; бо й справді, наколи б ви все добро своє розложили у ніг її, і дали й тіло своє спалити, а не подали їй любові, — то все те не помогло б вам нічого...

В оці слова складаю я просьбу свою до вас, братці мої, — про опіку над наймолодшою самітною дитиною моєю...

— — — — — — — — — —

Голубе мій білий!

Спинайся, над чим сила твоя дозволяє тобі.

Не криви душу свою і не замикай її, щоб осталася вільною тайною для ближніх твоїх, бо вічною тайною для них остануться закони душі тієї і зворушення її в широкім змислі слова, — і будеш невільницею вузьких традицій, що обмежують жизнь твою на однім полі, і односторонньою матір'ю, як сина здобудеш.

Дітоньки!

Ви на мене не зважаєте, а я вас заодно бачу. Як той дуб, старезний великан, у молодім ліску, так остався я між вами і бачу кожний рух ваш, і укладаю, і формую його в будучність вашу.

Згадуйте предків своїх, щоб історія перед вами не згасла, і золотої нитки не згубіть...

Молюся за вас...

ПРО СТАН ДРУКУВАННЯ ХРОНОЛОГІЇ ЖИТТЯ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Недавно я переглядала готові сторінки книжки Ольги Косач-Кривинюк „Леся Українка. Хронологія життя і творчости". Уже коло половини книжки надруковано. На мою скромну думку, сторінки виглядають добре: гарний і папір, і друк. Я бачила пробні відбитки ілюстрацій, теж мені сподобались. Остаточно фотографій буде тридцять три.

Отже книжка незабаром вийде. Друкування дещо затяглось, бо життя, як відомо, завжди несе труднощі. Книжка матиме понад 900 сторінок. Видання такого велетенського тому на еміґрації можливе тільки при жертвенності працівників коло книжки і при жертвенній матеріяльній підтримці українців вільного світу.

З великим признанням хочу відзначити тут недавню пожертву 86-го Відділу Союзу Українок Америки, який передав на видання „Хронології" тисячу долярів. У 1968-му році цей відділ зібрав гроші на перевидання твору Василя Барки „Жовтий князь". Книжка вийшла, була розпродана, і з продажу повернулися зібрані громадські гроші. Автор відмовився від запропонованого гонорару і побажав, щоб гроші були передані Комітетові при УВАН у США для видання праці Ольги Косач-Кривинюк „Леся Українка. Хронологія життя і творчости". Увесь комітет і я особисто, як голова його, висловлюємо глибоку подяку 86-му відділові Союзу Українок Америки і Василеві Барці за пожертву.

Я щиро вдячна всім жертводавцям і всім, хто надіслав передплату на книжку. Прошу ще трохи терпіння — незабаром матимете книжку в руках.

Ще можна надіслати передплату в сумі 14 дол. із зазначенням мети на адресу: The Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the U. S., 206 West 100 St., New York, N. Y. 10025.

Будемо дуже вдячні за дальші пожертви.

Ізідора Косач-Борисова.

РЕФЕРАТ НА СВЯТО МАТЕРІ

Цей реферат надіслала до редакції пані Анна Горбай з Роблину, Ман. з рекомендацією помістити його в журналі і щоб ним могли покористуватись на травень інші відділи.

Цей реферат пані А. Горбай скомпонувала з кількох рефератів, що їх давніше висилала відділам Централя Союзу Українок Канади. Йдемо назустріч проханню пані Горбай, вона його виголосила на Святі Матері минулого року та й віримо, що деякі відділи схочуть покористуватись ним цього року. **Редакція**

Коли Анна Джарвис започаткувала свято День Матері, то були такі Матері, які виступали проти такого свята. Деякі з них піднімали протести. Інші казали, що вони не хочуть вимагати від дітей почестей для себе і що вони й так щасливі своїми дітьми. Сталося це 1910-го року в Злучених Державах Америки, в місті Фелядельфії.

Нині по цілім світі святкують День Матері. Святкують його ріжні народи так як хто уміє й розуміє. Свято День Матері в українців було уведено Союзом Українок Канади 1928-го року. За приміром Союзу Українок Канади пішли інші організації а також і в Західній Україні вже по цім прийнялось це свято. Святкували його до другої світової війни. (Тепер в Україні нема Свята Матері. Там тепер боль. влада увела „День Жінки", який відмічують 8 березня).

І ми сьогодні з нагоди святкування Дня Матері повинні оцінити його вартість, оскільки це свято було для нас важливим. Скільки воно помогло матерям у їх важнім завданню? Скільки помогло воно нашим дітям розуміти своїх матерів? А скільки матерів научилось на таких святах, **що** вони мають робити, **чого** від них вимагає материнський обов'язок, і як вони мають його сповняти.

Ми українські матері святкуємо наше свято в Канаді мирно. Може святкуємо інакше як святкують його інші народи. Отже погляньмо і на наше власне життя, на наші обов'язки і завдання. Вперед нам треба застановитись над тим, що свято День Матері є святом для ріжних віком матерів. Є воно святом для тієї старенької матері, яка вже стоїть на схилі життя і якої діти в поважнім віці, яка вже має онуків та й правнуків. Свято матері є для цієї матері, яка тепер в середнім віці, яка доводить своїх дітей до вінця, доводить дітей до зрілого життя і збирається передати їх в руки їхньої власної долі. Свято Матері є святом і для цієї молоденької мами, яка щойно побачила дрібненьке личко своєї дитини. І варто нам взяти тих три матері і в День їх свята застановитися над їхнім життям та обов'язками.

Перед тією старенькою бабусею ми схиляємо своє чоло. Вона прожила свій вік в тяжкій праці. Вона була піонеркою в новій землі. Ця старенька бабуся пережила розлуку з рідною землею. Вона везла грудку рідної землі в далекі незнаний край, Канаду. Це мати піонірка, якій тяжка праця набила на руках мозолі і побілила її волосся. Це мати, яка не знала модерних способів життя, не знала авта, радія, не знала вигоди. Це та мати громадянка, яка в часах піонерства йшла по кілька миль пішки до Народного Дому, до Церкви. Там будувалась церква, та організувалось товариство, громада. І це все для дітей. Це та мати, яка годувала і навчала своїх дітей бути добрими. Як уміла так навчала. І нині ті діти, яких вона виховала є поважними громадянами. Ця старенька мати пізніше бавила вунуків і вчила їх рідної молитви, рідної пісні, рідної мови. І за її мозольну працю, за її здобутки громаді ми хилимо перед нею свою голову. Вона сповнила свій обов'язок, вона стала для нас приміром, як треба жити і працювати.

Та ось маємо матір середнього віку. Таку матір ми бачимо в гурті доростаючих дітей. Хоч вона була доброю матірю, була і дорадницею дітям. Але в її очах лежить глибока турбота. Вона з тугою дивиться на ту дорогу, яка послалась в життя перед її дітьми. Ця мама бачить душу тієї дитини і цієї і тамтої. Вона знає їх вдачу, характер. Вона знає котра дитина від чого буде зазнавати терпінь в житті. І вона важить недостачі у характері своїх дітей, вона важить також їх добрі сторони, знає їх добре серце. А вона хотіла їх виховати на найкращих. І аж тепер розуміє свої похибки у навчанні дітей. Для одного треба було більшої строгости, для іншого уваги, для тамтого більше терпеливости. Може вона замало навчала їх. Замало часу віддавала. І уява матері біжить поперед життя. Малюються перед нею образи їх долі. І вона думає, що як би вона наново мала жити та дітей виховувати, то вона знала б, як з ними поводитися. Вона аж тепер розуміє, що то значить характер людини і як він твориться. Маленька хиба в характері котрої будь дитини журить матір. І ця турбота в її очах робить її також гарною матір'ю. Вона долею дітей не перестає клопотатись ніколи. А тепер погляньмо на третю молоденьку маму.

Перед нею життя, щойно постелилось. Не кожна з них здає собі справу з тої великої задачі, яка лежить перед нею, як перед матір'ю. Така мама тішиться рожевим личком, його усміхом, його першими білими зубками. І та мама, найбільше як котра, в нинішний день має усвідомити собі великі обов'язки матері виховниці. В неї на руках маленька істота, будуча людина, якій вона має збудувати характер, дати їй всі найкращі прикмети душі, виховати її. Один учений Лорд Бругем дослідив, що дитина від 18-го місяця до 30-го місця свого життя своїми власними спостереженнями і силами та змаганнями вчиться більше, чим в пізнішім часі може навчитися за ціле своє життя. Також сказав колись один вчений чоловік, що молода мама має в руках дитину, так як різьбар має кусник глини. З тої глини він може виліпити найкращий твір, а може також лишити його глиною на все. Так само матір має в руках дитину з душею, яку день в день треба різбити, вчити її ділами, приміром, наукою.

Та опріч доброго характеру дитини, кожна українська матір має пам'ятати і про те, що її дитина має бути свідомою українкою чи українцем. Має дитина гордитися своїм ім'ям, своєю українською родиною, гордитися і краєм своєї Бабуні, яка багато праці положила для добра Канади. І ця дитина повинна уміти говорити своєю рідною українською мовою. Без мови немає народу, нема народної приналежности. Нема культурного виховання. Тому то молода українська мама ще в колисці має навчити свою дитину рідної мови, рідної молитви і рідної пісні.

Ось такі великі обов'язки лежать перед українською матір'ю в Канаді. Нехай матері стануть на сторожі домашнього огнища; нехай стануть на сторожі нашої культури, звичаїв і традицій. Нехай навчать дітей своїх бути гідними українцями, тоді сповнять вони один зо своїх найбільших обов'язків, сповнять його як великі матері Великого Народу.

По країні наших батьків

КРАЙ СИНІХ І ЛІСИСТИХ ГІР

Карпати...

Величні і неповторні красі своїй гори, покриті віковічними лісами, бурхливі ріки, кришталево прозорі високогірні озера — морські очі, барвистий килим полонин з отарами овець, мелодії гуцульської трембіти.

Таким на мить постає в уяві цей чудовий край чарівної природи — „Української Швейцарії", невичерпних земних багатств, визначних пам'яток минулого, працьовитих і талановитих людей.

Карпати — гудки заводів і паротягів, каравани плотів на завивистих порожистих ріках і цілющі мінеральні джерела, газові свердловини і шахти. Краєвид Прикарпаття — квітучі сади і важкі ґрона винограду.

Закарпаття — на південний захід від долини верхнього Дністра природа України набуває істотно нових ознак. У всіх її рисах відчувається близькість гір. Зразу ж за Дністром з північного заходу на південний схід простягається широка смуга ПРИКАРПАТТЯ. Вона загалом має рівнину поверхню, яка ближче до гір підвищується і на вододілах стає горбистою. Над ПЕРЕДКАРПАТТЯМ високим уступом підносяться КАРПАТИ. Численні ріки, що течуть з гір у Передкарпаття, поділяють цей уступ на окремі масиви. По долинах рік проти їх течії відкриваються величні види на гори. Українські Карпати складаються з численних гірських кряжів, розташованих один біля одного і витягнутих з північного заходу на південний схід. Найвищим серед хребтів є ЧОРНОГОРА. Звідси витікають великі карпатські річки Тиса, Прут і Черемош. Південно - західні схили Карпат до Закарпатської низовини також круті. В природі Закарпаття важливі риси складає Вулканічний хребет .Його суворі, вкриті лісами масиви простягаються з північного заходу на південний схід, від Ужгорода до Виноградова. Окремі вулканічні масиви — горби збереглися і серед Закарпатської низовини (біля Мукачевого, Берегового тощо).

В напрямі Львів — Рава Руська витягнулося невисоке до 414 метрів (455 ярдів) значно розділене пасмо РОЗТОЧЧЯ. Розточчя — водорозділ, звідси беруть початок ріки басейну Дністра, ще течуть на південь, Сяну — на захід і Бугу на схід. Від південного краю Розточчя на схід до р. Золота Липа (приток Дністра) лежить рівнинне, мало горбисте ОПІЛЛЯ з чудовими землями під оранку.

Межу Українських Карпат на північному сході проводять по лінії, яка з'єднує міста: Судова - Вишня - - Комарне - Миколаїв - Жидачів -

Івано - Франківське (був. Станиславів) - Коломия - Чернівці. Вона розділяє окраїнні частини лісостепових рівнин Руської плятформи і передгірні луковошироколистолісові рівнини Прикарпаття. Південна і західна межі проходять по державному кордону. Тут по карпатських гірських хребтах і річках Україна межує з Угорщиною, Польщею, Чехословаччиною і Румунією.

Природа Карпат різноманітна і мальовнича. У підніжжі їх, на передгірних рівнинах, розвинулась зона окультурених лісоорних ландшафтів з рідкими сонячними дібровами. На високих передгір'ях її замикають широколисті ліси з помірно теплим вологим кліматом і дерново-підзолистими грунтами, які „відкривають" гірсько-лісові ландшафти. У нижній частині гір розкинулись тінисті бучини з помірно вологим кліматом. Ще вище в середньому ярусі гір — в умовах прохолодного клімату переважають хвойно-широколисті ліси на буроземах. Гірсько-лісові ландшафти завершують похмурі величні хвойні ліси помірно холодного, надмірно вологого клімату і підзолів. Вершини гір — це царство субальпійських чагарників і барвистих альпійських луків.

Карпати — край „зеленого золота", розкішних високостовбурних лісів, садів і виноградників. Надра Карпат багаті на різноманітні корисні копальні, як будівельний камінь, буре вугілля, бентонітові глини, сірка, нафта, газ та сіль. Останнім трьом належить першорядна роль. Гірські ріки мають величезні запаси енергії. Мінеральні джерела, чудовий клімат, чарівна природа сприяють розвиткові численних здравниць, курортів і туристських баз.

У лісових хащах Карпат різні звіри і птахи. Після того, як винищили майже 80% найкращого лісу для виконання московського пляну завели так звані заповідники охорони лісу і нових насаджень...

Українські Карпати — рідко заселений край. Селища тут розкидані по долинах серед гір, іноді розташовані на полонинах. Населення займається сільським господарством, лісним промислом і працює на нових підприємствах. Схили Карпат використовуються для посівів.

На території Карпатського краю і прилеглої до нього місцевості розміщені ТЕРНОПІЛЬСЬКА, ДРОГОБИЦЬКА, ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА, ЧЕРНІВЕЦЬКА і ЗАКАРПАТСЬКА області. Вони складають окремий Івано-Франківський або Карпатський, економічний район. Густо розвинена сітка шосейних та залізничних шляхів сприяє розвиткові цих областей.

На північному заході в межах України Прикарпаття починається від верхньої течії річки Сян, займає правобережжя Дністра і Пруту, до виходу його на кордон з Румунією. Надра Прикарпаття мають складну будову, яка мало чим подібна до будови надр прилеглих районів. У глибинах надр Прикарпаття заховані неоцінені мінеральні скарби. В поверхневих напластуваннях тут виявлено найбільше в Європі родовище сірки. Так само неглибоко залягає гірський віск — озокерит. Це єдине його родовище на Україні. З напластуванням, які також лежать неглибоко, пов'язані соленосні відклади. В складі соленосної товщі виявлені численні пласти кам'яної і калійної солей, гіпсу і ангідриду. На значних глибинах залягають нафтоносні і газоносні верстви. Вони становлять базу одного з найважливіших нафто і газопромислових районів України.

Природні краєвиди Прикарпаття привабливі і барвисті. Вони прикрашені світлими стрічками повноводних рік. В далині від річкових долин обрій розширюється. Навколо простягаються рівнинні простори з деревами біля поселень. У Прикарпатті села і міста розміщені густо. Південно-східня частина цього краю зветься ще БУКОВИНОЮ — найголовніше місто ЧЕРНІВЦІ.

Наталія Кібець

ОГОЛОШЕННЯ

Прошу, купіть своїм дітям українську книжку!

В АВТОРА МОЖНА ДІСТАТИ:

1) Пригоди Котика Мурчика $2.00
2) Марійка-Лебідка Лісова-Квітка 2.00
3) Ілля Муровець іст. Казка билина 2.00

Замовляючи в автора книжки даєте йому змогу видати нові. Правдивим патріотом є той, що підтримує і купує українську книжку.

Замовленя слати на адресу:

Fr. M. UHORCHAK
423 N. 4th Str.
Millville, No. Jersey 08332
U.S.A.

ПОДЯКА:

Замість карток подяки — всім моїм приятелям, громадянам Катедри Св. Івана в Едмонтоні: Всеч. о. о. духовним, членкам жіночого т-ва, складаю сердечну подяку за те, що відвідували мене в лікарні, зокрема членкам т-ва за присланну Йорданську Святу Вечерю, всім тим, що присилали побажання, розраджували і відвідували — хай Бог нагородить всіх їх добром, а з вдячности за все, складаю 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Параня Саламандик, Едмонтон.

PROMIN

Vol. XI, 4 ENGLISH SECTION April, 1970

PYSANKY

The egg symbolizing the rebirth of nature is known to have been used in the earliest pagan religious ceremonies during the celebration of the spring festival. With the advent of Christianity this symbolism was reinterpreted to mean man's rebirth. The egg was thus given new meaning and was easily incorporated into the celebration of the festival of the Resurrection of Christ.

Just when the richly ornamented egg made its first appearance is difficult to establish. Judging by designs, one may safely assume that eggs were decorated from the earliest days of civilization. The endurance of tradition is evident from the fact that the spiral motif used on Easter eggs is a copy of ornaments used in Neolithic times. According to legend, as long as Easter eggs are decorated goodness will prevail over evil in the world.

The method used by Ukrainians to decorate their eggs for Easter is very unique. Technically, the decoration of an egg is known as „batik" artistry (technique in Ukrainian). The Easter egg plays an important part in traditional Ukrainian Easter customs. Easter eggs are placed in the Easter basket with other foods which are blessed on Easter Sunday. Some eggs are afterwards exchanged as tokens of good will.

Easter eggs in Ukrainian are called "PYSANKY". The word "pysanka" is derived from the word "pysaty" which means "to write". All the motifs which are written on the "pysanka" have their own particular meaning. Unfortunately, many motifs have lost their original meaning over the years.

In decorating the "pysanka" one should keep in mind the symbolic meaning of the motifs which are used. Nearly all eggs have traditional names locally. In some areas the whole egg is immersed in dye first and then the design is scratched on by sharp knives or needles. The most primitive type of Easter egg is the "krashanka", which is all of one colour without any design and may be eaten. "Pysanky" are raw and are not eaten.

The designs used on "pysanky" may be classified into three categories: Geometric, Plant, and Animal.

GEOMETRIC MOTIFS

Geometric motifs are the oldest and most general form of ornamentation, and are usually placed in sections of the egg. These sections are made by dividing the surface of the egg into two, four, six, eight or more sections by basic lines drawn perpendicularly and/or horizontally or diagonally.

The main motifs are symbols of the sun like the swastika, tripod, rose, or star. In Ukrainian traditional designs the swastika has various names of which the best known are the broken cross, windmill, curlicue scythe, and lily. A three-line form of the swastika is the tripod known from primitive times. Another variation of the sun symbol is the six- or eight-point star known as the rose. This may have developed from a combination of swastikas or tripods but is generally thought to have an independent origin. These symbols signify "happiness" "protection from Harm", "well being", "joy", and "good fortune".

Dots are frequently found on "pysanky". They may be small or large. At times they are scattered over the field of a design to suggest stars.

The triangle is very widely used as an ancient motif to symbolize any trio. i.e., Holy Trinity; earth, heaven and hell; air, fire, water. A "pysanka" which is divided into forty triangular sections would be symbolic of the forty days of fasting of Jesus Christ.

Sieves are used to fill in triangles or rhombs and thus give the "pysanka" a delicate appea-

rance. Sieves are most often found in Hutzul designs.

Ribbons or belts are another primitive motif. The belt encircles the egg and having no beginning or end is called the "endless line", symbolizing eternity.

The ladder is used mainly to fill in the space between two parallel lines, especially in crosses.

The cross is of course one of the most widely used motifs. The cross was used as a motif long before the era of Christianity, but with the advent of Christianity has assumed only Christian significance. The form of the cross varies. There is the Greek cross with four equal arms, either straight with a small cross on each arm or with the arms a rhomb, forming the ancient Byzantine cross. Under the influence of Latinism, crosses with the prolonged lower arm appeared, as well as the oblique St. Andrew's Cross with the arms as triangles. The three-barred cross symbolizes the Cross of the Crucifixion used by the Greek Orthodox Church. A geometric combination of the cross and triangle forms the "church" symbol found on designs of the Hutzul region.

PLANT MOTIFS

Plant ornamentation is not as ancient as the geometric motifs. Either a whole plant or parts of it are drawn. The rose is an example of plant ornamentation. This motif gives the appearance of a star or even a system of stars, one upon the other. There are on the average eight petals, each of which is the form of a rhomb. It is not the purpose of the motif to represent a plant in natural detail. When the plant motif is used by itself, it is not always necessary to divide the egg into sections.

The "pine tree" motif is found in many combinations. It is sometimes placed in the form of a cross. It symbolizes "eternal youth", „health".

The "tree" is drawn with a trunk from which slender lines protrude in many directions representing branches.

The "apple" is depicted in a series of spirals arranged on both sides of a straight line.

Other popular motifs are periwinkle, the oak leaf, grape, cherry, tulips, and lily of the valley.

ANIMAL MOTIFS

The animal motif dates back to the stone-age. The most common figures are reindeer, horses, fish, butterflies, birds or hens. Sometimes only parts of animals are drawn, such as ram's horns, hen's feet, and goose or duck's feet. The hen as the actual fruition of the egg symbolizes fertility and fulfillment of wishes. The reindeer symbolizes wealth and prosperity. Animal motifs, never used independently, are included in geometric forms.

Before the Second World War, an attempt was made to raise the artistic quality of the writing on "pysanky", very often at the expense of traditional forms. In the Hutzul region, where attention to known traditional forms has always been strong, this did not cause any noticeable changes, but in other areas there were definite breaks with tradition.

There are a few definite characteristics which aid in recognizing patterns from different sections of the Ukraine. The Hutzuls of the Carpathian Mountains exhibit a great love of detail and use delicate, intricate geometric patterns. Traces of ancient Greek symbols also are found. The background color of eggs made in this region is dark red.

To the northwest, in the Polissya area, the settlers developed a life art unique from their neighbours. Theirs also is a variant of the geometric art with traces of floral ornamentation brought from the East. The background color of this region is usually black.

The decorative motifs of the middle and eastern parts of the Ukraine show marks of Oriental origin. Conventionalized floral patterns suggest the trade routes along which they originated.

For writing "pysanky", patience is the essence. But all the effort and care is rewarded when the final product is viewed. The pride of accomplishment can only be appreciated by those who have experienced it.

BIBLIOGRAPHY

Ukrainian Arts. Published by the Ukrainian Youth's League of North America, Inc., New York, 1955.

Circulars of Ukrainian Women's Association of Canada, Museum Committee.

Encyclopedia of Ukraine, Volume I. Published Shevchenko Scientific Society, Inc. Munich - New York, 1949.

День Стефанії Пауш!

Серед українських православних родин в Канаді є особи, які заслуговують на особливе признання та пошану, являючи собою живі приклади до наслідування у праці на громадській, церковній та культурно-освітній нивах. Це треба сказати й про пані СТЕАНІЮ ПАУШ, мешканку міста Едмонтону у соняшній Альберті, довголітню та віддану членку організації Союзу Українок Канади, парафіянку Української Православної Катедральної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні.

Цього року сповнилось 60 років з дня народження пані Стефанії Пауш! Комітет для вшанування ювілятки, в складі панъ: Марії Гавриш, Марії Сулими, Марії Лазарук, Наталії Базюк, Марії Солован Емілії Рипки, Розалії Романюк, призначив на ці святкування неділю 15-го грудня, год. 2.30 пополудні, яка пройшла під назвою — „День Стефанії Пауш!" В цей день випала гарна погода, що дала змогу прибути багатьом на це врочисте свято.

Авдиторія при Катедральному Соборі Св. Івана, прибрана вишиванними рушниками, на стінах видніли по мистецьки виконані артистом-малярем Вадимом Доброліжем, написи „День Стефанії Пауш!", була заповнена гістьми, які прибули привітати свою ювілятку.

На гостинному столі, який також був прекрасно прибраний, посередині стояв ювілейний торт з написом „НА МНОГІ ЛІТА" серед гарно розміщених квітів. За почесним столом сиділи панї: Параскева Сліпчук — заступниця крайової управи С.У.К., Анна Звоздецька — голова провінційної управи С.У.К. на Альберту, добр. Марія Хом'як, добр. Юстина Лучак, добр. Марія Василів, Надія Боднар — голова відділу при Катедральному Соборі Св. Івана, Марія Сулима, а в центрі ювілятка Стефанія Пауш, яку присутні привітали гучними оплесками та обдарували гарним корсажем живих квітів. Господарем ювілейних святкувань була пані Марія Лазарук Вона відкрила програму сердечним привітом та покликала до слова наступних осіб: від крайової управи Союзу Українок вітала ювілятку пані Параскевія Сліпчук — заст. голови, пані Анна Звоздецька висловила привітання від провінційної управи Союзу Українок на Альберту; від управи та членства відділу Союзу при Катедральному Соборі Св. Івана, вітала ювілятку пані Надія Боднар, голова, зложивши щиру подяку за віддану працю для організації.

Писемний привіт наспів зі Смоки Лейк, від відділу ім. О. Кобилянської, що його прочитала пані Лазарук, як також теплий привіт від п-ва Стефана і Ольги Павлюків з Торонто. В імені Високопреосв. Владики Андрея, Архиепископа Едмонтону й Західньої Канади УГПЦ, вітав ювілятку о. Прот. Ол. Хом'як. Від Інституту Св. Івана в Едмонтоні, для якого ювілятка багато та віддано попрацювала й зараз є членом дирекції, вітав бувший ректор інституту пан Василь Муканик.

Слухаючи усіх тих привітів, можна було завважати, що в багатьох, включно з ювіляткою, було зворушення, і потекла непрошена сльоза, бо пригадувалося усе пройденне, пережите, тяжкі часи, а накінець радість та успіш ні плоди довголітньої невсипущої праці. Живою квіткою Ювілейних Святкувань був виступ пані Анни Дейвис, яка своїм чудовим сопраном проспівала при пісні, а одною з них була „А я люблю Петруся".

Слово про життя й працю ювілятки сказала пані Марія Сулима. На основі цієї доповіді, можна подати таку сильветку: Стефанія Пауш народилася на Буковині — Україна — в селі Топорівці, в родині Семена і Клавдії Поповичів і в ранньому віці (1913 р.) приїхала з батьками до Канади. Виховувалася з сестрою та братами під опікою свідомого, трудящого батька й люблячої та ніжної матері. Закінчивши середню школу в Смоки Лейк, Альберта, з добрим успіхом, записується до Альберта Коледж в місті Едмонтоні. Після закінчення Каледжу повертається до Смоки Лейк, де працює у державній пошті, й продовжує свою працю на громадській ниві, головно в СУМК. Тут же, в році 1930, стає в ряди перших членок новозорганізованого відділу Союзу Українок, та щиро допомагає у всякій праці.

Того року виходить замуж за Петра Пауша. Їхнє подружжя Всевишній поблагословив сином Борисом, який живе в Едмонтоні і провадить своїм власним підприємством, одною донею Лідією, по професії учителькою, замужною за д-ром Даниілом Касіянчуком, професором Карлтонського університету в Оттаві, та втішається п'ятьома внуками.

Ювілятка Стефанія Пауш — свідома українка й добра горожанка Канади, примірна та віддана членка Української Православної Церкви, довголітня членка Союзу Українок Канади, що стоїть на сторожі української традиції й культури по всій канадійській землі, для якої вона віддала багато праці та посвяти.

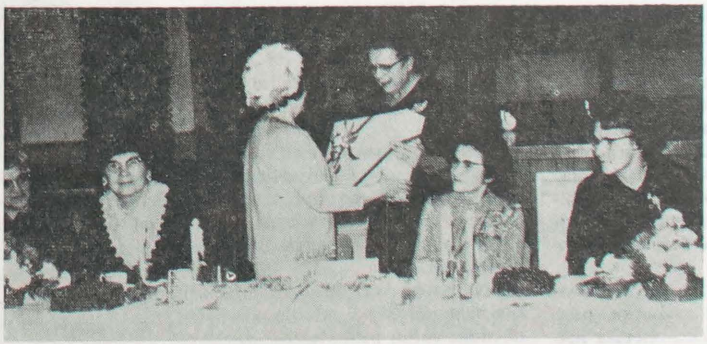

Посередині — пані Марія Гавриш вручує подарунок ювілятці; сидять зліва, пані: Надія Боднар, Параскевія Сліпчук; зправа, пані: Марія Сулима, Анна Звоздецька.

В організації Союзу Українок Канади, відзнакою якої є СМОЛОСКИП, а СМОЛОСКИП — це символ вічної любови до свого рідного, церкви, організації, українського народу, — ювілятка, в роках 1954 до 1960 виконує обов'язки секретарки в крайовій управі Союзу Українок в Едмонтоні, а від 1960 до 1963 р.р. займає становище голови Союзу Українок. У тих роках відбуває чотири поїздки по відділах у Канаді й відвідує православне жіноцтво в Америці.

У провінційній управі Союзу Українок була секретаркою через кілька років.

Як довголітня членка відділу Союзу Українок при Катедральному Соборі, ювілятка багато попрудилася на відтинку Культурно-Освітньої Референтури, для журнала „Промінь", в бібліотеці відділу, в різних комітетах, довгі роки секретарювала та приготовляла звіти й програми до річних з'їздів Союзу Українок, а все було виконано старанно, точно, ради загального добра!

Наша ювілятка трудилася чимало для Інституту Св. Івана Золотоустого в Едмонтоні! Будучи секретаркою Інституту, виконувала не тільки свої канцелярійні обов'язки, але також завжди була в контакті з студентами, яким часто служила своїм громадським досвідом, не одною доброю порадою, заохотою, закликаючи їх до збереження свого рідного, свого національного „Я"!

Ювілятка, пані Стефанія Пауш, також попробувала свого письменницького таланту, що його одідичила по своєму батькові, Семенові Поповичеві, піонерові-поетові! Ряд статтей, доповідей ювілятки друкувалися в „Українському Голосі" та „Промені", а остання її праця, це (Збірка оповідань та нарисів), під назвою „Научка". Про ювілятку, автора „Научки" пише д-р Орест Старчук так: „...Перу Стефанії Пауш властиві такі основні риси: безкомпромісова мораль і глибокий гуманізм в описуванні характерів звичайних людей та їх вчинків, християнський підхід до зрозуміння життьових явищ, повна віра в дальший ріст українського суспільного життя на цьому континенті, заклик читача зрозуміти від'ємні сторони відносин і докласти всіх зусиль для того, щоб їх усунути".

Ось такою була і є наша ювілятка!

Своє слово пані Марія Суліма закінчила так: „... За те, що Ви несли й несете тягар за багатьох й не завжди з належною вдячністю тих, за яких його двигаєте, приймість сьогодні від нас усіх сердечні побажання та висловити нашої вдячности!".

Щоб дати повний образ Ювілейних Святкувань на пошану пані Стефанії Пауш, треба згадати про привітання пана М. Журавля, який у вершованій формі, передав дуже майстерно життьовий шлях Ювілятки від дитинства до сьогодні

Тост у честь ювілятки піднесла пані Наталія Базюк. Дарунок від присутніх, цінний та корисний, вручила ювілятці пані Марія Гавриш, яка виявила багато праці та часу для організування ювілейних святкувань, разом зі своїм комітетом.

Ювілейні святкування були для нашої ювілятки заслуженою несподіванкою, як вияв вдячности за проведену працю. Присутні гості, всі щиро її вітали та весело й приємно провели час за гостинною перекускою.

Ювілятка схвильовано дякувала комітетові, усім промовцям, а зокрема пані Марії Суліміі, усім присутнім, які прийшли на її ювілей! У своєму слові, ювілятка підкреслила важливість організації Союзу Українок Канади та сказала, що треба, щоб молоде покоління українських жінок переймало на себе дальшу громадську працю та йшло на зустріч майбутньому, озброєне досвідом своїх попередниць.

Могутнім „НА МНОГІ ЛІТА" закінчено ювілейні святкування на честь пані СТЕФАНІЇ ПАУШ!

о. Прот. Ол. Хом'як.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН

Родина і приятелі пані Ю. Стефанюк бажаючи відзначити її день уродин, з нагоди 70-ліття, улаштували вечерю-прийняття в ресторані п-ва Михальчуків 22 листопада 1969 року. А тому, що це була несподіванка, то пані М. Немі і пані Мединській прийшлося зужити багато дипломатичного хисту, щоб переконати пані Стефанюк поїхати з ними до ресторану.

На цім святочнім родиннім прийнятті пані Стефанюк був її син Богдан з дружиною. Гості засіли за столи. Пані Мединська привітала ювілятку, заквітчала її корсажем, а привітальне слово сказала пані Михайліна Нема. Вона пояснила значення такого прийняття, зложила побажання від присутніх гостей, які всі є близькими друзями пані Стефанюк.

По смачній вечері, на програмі було слово приятелькн ювілятки, пані Е. Бабяк, яка так цікаво оповіла про життя та діяльність пані Стефанюк, про її працю в жіночім Т-ві при „Просвіті" ім. Лесі Українки. Давніше ювілятка належала до того т-ва, опісля вписалася до відділу Союзу Українок ім. Донъки України при Соборі Св. Софії, була там свого часу заступницею голови, а в Т-ві Лесі України була касиркою. Далі забрала слово пані Віра Турченюк. Вона теж підкреслила працю і заслуги ювілятки в Союзі Українок, з якою мала нагоду працювати. На закінчення промовляла пані Марія Сенькус, довголітня голова Т-ва ім. Лесі Українки та вручила прошевий подарунок ювілятці і побажала їй багато здоров'я та радости в житті.

А тепер слідувало слово подяки самої ювілятки, яка оцінюючи увагу своїх приятелів і родини, подарувала 10.00 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь". Гості заспівали ювілятці многоліття.

Господинею того вечора була пані Михайліна Нема, а всі орудки робила своїм автом пані Мединська.

Пані Стефанюк походить зо Збаразького повіту, Західня Україна, колишня пані Береза. Заміж вийшла

Ю. Стефанюк

за Стефанюка вдовою 17 літ тому. До Канади приїхала по другій світовій війні. Син їх живе у Торонті, а фони обидвоє у Монтреалі. Чоловік її називається Степан, а вона Йоганна.

М. Нема.

Відбувся Провінційний З'їзд в Саскачевані

Провінційний з'їзд складових організацій Союзу Українців Самостійників на Саскачеван відбувся в місті Саскатуні в днях 8-4 листопада 1969 року в приміщеннях авдиторії Катедри Пресв. Трійці. Почався з'їзд спільною реєстрацією учасників, рано 8-го листопада. В годині 9.30 почалися окремі сесії складових організацій, в тім числі й Союзу Українок. Сесію Союзу Українок офіційно відкрила голова провінційної управи — пані Оля Гавриш, яка привітала присутніх делеґаток і гостей, особливо пані Смук, яка прибула аж з Вегревіль, Альберта, щоб взяти участь у з'їзді і послухати доповіді п. Богдана Панчука, який був на бенкеті вечером головним промовцем.

Після відкриття й привіту пані Гавриш попросила Всеч. о. Т. Славченка на молитву. 2-ох хвилинною мовчанкою вшановано відійшовших у вічність у минулому році членок у Саскачеванні. Настоятель Катедри Пресв. Трійці о. Григорій Удод теплими словами привітав учасників з'їзду і побажав їм багато успіхів у їх корисній праці. Від імені голови крайової управи вітала З'їзд перша заступниця голови — пані Марія Ткачук. В своєму привіті пані Ткачук звернула увагу членства Союзу Українок про особливу потребу допомогти нашим науково-виховним організаціям і установам, а зокрема Інституту ім. Петра Могили.

Після цього йшли привіти від окремих відділів з Саскачевану: пані Соня Стратійчук вітала З'їзд від Музею в Саскатуні, пані М. Кирилюк від відділу Донъки України в Ріджайні, пані Ковальська від Лесі Українки в Ришард, пані Марія Цьона від Харитї Кононенко в Блейн Лейк, пані Р. Сопотик від кн. Ольги в Принц Альберт, пані Заставна від кн. Ольги у Кадворт, пані Соня Пилипів від Донъки України у Винярд, пані Яківчук від Ольги Басараб у Гефорді, пані Е. Табашнюк від Ольги Кобилянської в Саскатуні та пані Ольга Борса від Лесі Українки в Єлов Крік. Був прочитаний привіт від відділу Олени Пчілки з Норт Бателфорду, а пані Смук склала привіт від нашого жіноцтва з Альберти.

Після привітів слідував звіт голови провінціяльної екзекутиви — пані Олі Гавриш, яка в своєму звіті підкреслила найважливіші постанови Крайового З'їзду, що відбувся в Едмонтоні 21, 22, 23 і 24 серпня 1969 року.

Серед цих постанов є слідуючі:

1. Кожний відділ Союзу Українок Канади повинен відбувати свої річні збори в листопаді а в першому тижні місяця грудня до провінціяльної й крайової екзекутив повинні бути надіслані анкети й адресар новообраних управ відділів.

2. Щоб кожний відділ назначив Референтуру Української Школи на слідуючий 1970 рік. Референткою Української Школи при крайовій управі Союзу Українок Канади була вибрана пані Софія Василишин з Едмонтону. Особливу увагу пані Оля Гавриш звернула на потребу всесторонньої допомоги нашому Інститутові ім. Петра Могили в Саскатуні, який в теперішню пору перебуває в особливо тяжкому матеріяльному становищі. Кожного року провінціяльна екзекутива на Саскачеван вручає стипендії тим питомцям Інституту, які показують найбільші успіхи в опануванні української мови. Ці стипендії у формі „Енциклопедії Українознавства" і „Англо-

Оля Гавриш, голова Провінційної Екзекутиви в Саскачевані

Українського Словаря" вручаються в квітні кожного року. Стипендійний фонд треба постійно поширювати.

На закінчення свого звіту пані Гавриш подякувала всім саскачеванським відділам за їх пожертви до пресового фонду журналу „Промінь", зокрема Саскатунському відділові ім. Ольги Кобилянської за його великий вклад в цю справу. Завдяки ревному старанню відділів — провінція Саскачеван одержала першу нагороду за збірковку акцію. Ця нагорода була виставлена під час З'їзду.

Після звіту голови відбулася коротка дискусія в справі Музею, а потім були прочитані резолюції, приготовані резолюційною комісію у складі — пан Марії Мадюк, пані Соні Стратійчук і добр. Лесі Удод.

Резолюції Провінційного З'їзду Союзу

1. Провінційний З'їзд Союзу Українок Канади на Саскачеван, який відбувся 8 і 9 листопада, 1969 року закликає членство далі давати всебічну моральну і матеріяльну допомогу Інститутові ім. Петра Могили, щоб таким чином в найкоротшому часі позбутися боргу, який тяжить на Інституті.

2. Провінційний З'їзд закликає своїх членок непохитно зберігати українську мову на зборах, в кореспонденції і в запис протоколів, а найголовніше у своїх домах.

Цей Провінційний З'їзд оцінює працю Ради Української Школи і просить Комітети Українських Шкіл і батьків на місцях дати всесторонню допомогу учителям і на місцях для ліпшого провадження Українських Шкіл.

4. Провінційний З'їзд закликає всі відділи в Саскачевані добросовісно виконувати свої обов'язки перед централею Союзу Українок Канади а особливо заклики централі в справі Музейної Фундації.

На цім закінчилася сесія Союзу Українок. В пообідній пор відбулася спільна сесія, а вечером величавий бенкет з головною промовою п. Богдана Панчука в Монтреалу.

В неділю 9-го листопада після Богослужень відбувся великий спільний обід для всіх учасників З'їзду, після чого слідував концерт СУМКівців. Після концерту до вечора відбувалася знову спільна сесія з дискусіями на різ-

Бл. П. Д-р Семен І. Кут

Ванкувер, Б. К.

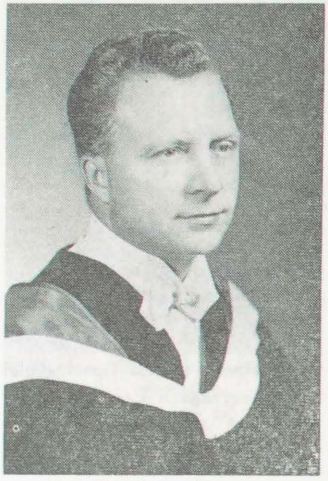

Д-р Семен Кут

Із глибоким жалем ділимося з українським громадянством сумною вісткою, що в Ванкувері у вівторок, 27-го січня 1970 року, відійшов у Вічність на 51 році свого трудолюбивого життя бл. п. д-р Семен Кут. Вістка про його смерть глибоко засмутила всіх, хто знав цю шляхетну й благородну людину.

Покійний залишив у глибокому смуткові улюблену дружину Любу, доньку Юліяну Шумик у Бірнабі, Б. К., синів: Івана і Давида, наймолодшу донечку Дарину, матір і вітчима В. Мудрих у Реджайні, Саск., сестру Людмилу з мужем д-ром П. Козак в Едмонтоні, тестя й тещу Д. Павлюків у Давфині, Ман.

Бл. п. д-р С. І. Кут, син Анни та покійного Івана Кутів, народився 21 травня 1919 року в Сван Плейн, Саск. По смерті батька, Анна Кут з своїми малими дітьми переїхала до Реджайни, де тяжко працювала й старалася виховати своїх дітей в релігійно-національному дусі. Там же покійний закінчив Гайскул, належав до СУМК-у, моряцьких кадетів, та маючи природну здібність і замилування до музики, належав до міської симфонічної оркестри. В 1940 році записався до війська в летунську частину й був директором військової оркестри. В 1945 році був звільнений з військової служби, але як відданий патріот своєї батьківщини, і надалі залишився при війську в запасі з рангою Другого Лейтенанта.

21-го липня 1945 року одружився з Любою з дому Павлюк в Шортдейл, Ман., яка була своєму улюбленому мужеві великою помічницею на їхньому не легкому подружньому шляху, бо після одруження покійний, маючи велику здібність і замилування до науки з,аписався на студії Манітобського університету, який закінчив з титулом Бечлер оф Сайенс, потім пішов на студії до Едмонтонського університету, якого закінчив із званням д-ра дентистики. Треба підкреслити те, що покійний протягом свого навчання в університетах, рік-річно, за успішне навчання, одержував стипендію, яка була великою допомогою молодому подружжю в поборюванні матеріяльних труднощів.

Від 1953 року бл. п. д-р Кут жив і працював по свому фаху до кінця свого трудолюбивого життя у Ванкувері, і був глибоко шанований усіма хто знав його. Був членом Української Православної Церкви Пресв. Тройці в Ванкувері, належав до українського професійного клюбу, до Калидж оф Дентай Сорджент і Ванкувер енд Дистрикт Дентал Асоціяції.

Треба зазначити, що покійний був високоосвічений, релігійний та національно свідомий і взірцевий муж і батько. Крім добрих прикмет, також його жертвенність була необмежена, як для своєї церкви, так і на національні потреби. В їхній хаті є українські книжки, часописи і журнали та двері хати завжди відкриті для всіх хто потребував допомоги, вони завжди були готові попогти іншому. Мав він велику любов і глибоку пошану до свого українського народу й ближнього.

Панахида за спокій душі померлого, відбулася у неділю, 1-го лютого, о 7.30 вечора, в похоронному заведенні Мавтен Плезент, яку відслужили Всеч. о.о.: П. Сацевич, П. Блажук і П. Бублик. Під час Панахиди милозвучно співав хор під управою пані Є. Єлиняк, а дякував п. П. Щирецький. Слово про покійного сказав парох о. П. Бублик.

Другого дня в понеділок, 2-го лютого, о 10-ій годині ранку ванкуверська Церква вщерть заповнилася громадянством. Заупокійну Службу Божу відслужили Всеч. о.о.: П. Блажук і П. Бублик. Глибоко-змістовну проповідь по Св. Євангелії сказав Всеч. о. П Блажук, зворушливо висловлюючи співчуття родині покійного, бо він знає їх ще з Едмонтону і покійний був їхнім родинним дентистом. Всеч. о. П. Бублик, попрощав покійного. Похоронено тлінні останки на цвинтарі Овшен В'ю Парк в мавзолею.

Після похорону в Народньому Домі відбувся поминальний обід, який приготували жінки під проводом пані М. Богдан. Господарем поминок був щирий друг родини д-р С. Яремчук з Едмонтону, молитву проказав о. П. Бублик. Д-р Яремчук у своєму глибокому слові розповів про життя покійного і підкреслив його доброту і

ні теми нашого організаційного й громадського життя.

Провінційний З'їзд Союзу Українок Канади на Саскачеван обрав провінційну управу на 1970 рік в такому складі: Пані Оля Гавриш — голова, пані Соня Стратійчук — уступивша голова, пані Марія Киба — перша заст. голови, пані Анна Ріпак — друга заст. голови, пані Марія Дорош — третя заст. голови, пані Емілія Табашнюк — рекордова секр., добр. Леся Удод — кореспондецийна секр., пані Марія Гарбуз — референтка садочків і архіву, пані Марія Пернаровська — касирка, пані Марія Мадюк — референтка зовнішніх зв'язків і консументів, пані Анна —Скоробагач — референтка мистецтва, пані Розалія Гнатюк — референтка журнала „Промінь" і представниця Комітету Прав Людини, пані Розалія Сулятицька — референтка стипендій і освітньо-виховних справ, пані Оля Гавриш — представниця до СУМК.

Контрольна комісія: пані Анна Клапоущак, пані Катерина Пантрас і пані Оля Андрущак.

Добр. Леся Удод — секр.

шляхетність та висловив своє глибоке вдоволення і вдячність усім учасникам похорону та лікарям-приятелям по школі й праці, які залишивши свою відповідальну працю, прийшли так численно віддати свою останню прислугу своєму другові. Потім говорили і складали співчуття родині покійного: п. Д. Мацелюх, д-р Б. Протеро — приятель по школі, С. Крипс, д-р Варшевський і Всеч. о. П. Бублик. Після цього було багато прочитано листів і телеграм співчуття. На закінчення, слово подяки в імені родини для всіх — що висловлювали співчуття, брали участь у похороні або в будь-який спосіб облегчили горе родині покійного), висловив швагер покійного д-р П. Козак з Едмонтону, а Всеч. о. П. Блажук проказав молитву. Невмолима смерть забрала зразкову людину з нашого церковно-громадського життя, а родині доброго у улюбленого мужа, батька і сина. Нехай пам'ять і добрі діла покійного, залишаться в серцях його родини і між нами назавжди. Спи, спокійним сном, дорогий брате, канадійська земля нехай буде тобі легкою, а пам'ять про тебе серед всіх нас, нехай буде вічною!

Вічна Йому Пам'ять!

Свящ. П. Бублик.

ПОДЯКА:

У нашому тяжкому болі й глибокому смутку по втраті мужа, батька й сина, ми отримали дуже багато щирого і зворушливого співчуття. За Ваше співчуття складаємо всім Вам щиро-сердечну подяку: Всеч. Отцям за похоронні відправи, дякові, диригентові і хористам, родині за участь в похороні, приятелям, друзям і знайомим, за молитви, квіти, листи й телеграми та всім, що в будь-який спосіб висловили своє співчуття нам, чим значно, облегчили тягар нашого смутку. Усім Вам — щире українське спасибу! Хай всіх Вас Господь наділить щедро Своїми ласками.

Дружина Люба з дітьми і родина.

ПАМ'ЯТІ НАЙДОРОЖЧИХ

Замість квітів на свіжу могилу мого стрійка, бл. п. Йосипа Бучковського, який упокоївся 14 лютого 1970 року у Вінніпегу, складаю в його пам'ять 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Марія Корпан, Реджайна.

— — — —

Приятелі пані Анни Мудрої (раніш Кут) в Реджайні висловлюють їй гибоке співчуття по утраті дорогого сина Семена (д-р С. Кут), який упокоївся 27 січня ц. р. у Ванкувері, замість квітів співчуття, засилаємо в світлу мам'ять Покійного 20.00 дол. на журнал „Промінь".

За приятелів — Катерина Пасека, Реджайна.

— — —

Дружина бл. п. Семена Кут, діти і родина складають жалібний нев'янучий вінок на свіжу могилу чоловіка і батька 25.00 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь".

За підписом о. П. Бублик.

— — —

На невянучий вінок мого дорогого мужа, бл. п. Мойсея Ревуна в четверту річницю смерти складаю в його світлу пам'ять 10.00 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь".

Дружина Анна Ревун, Едмонтон.

В пам'ять наших дорогих матерів, які відійшли від нас, замість квітів в їх світлу пам'ять складаємо 5.00 дол. на журнал „Промінь".

С. і М. Запорожани, Вегрівіл, Алта.

— — —

Бл. п. Марія і Андрій Грищишини

На нев'янучий вінок в пам'ять моїх дорогих родичів — мами, бл. п. Марії і батька бл. п. Андрія Грищишинів, в роковини їх відходу з цього світу — мама 15 березня 1955 року, а батько 27 березня 1967 року. Складаю в їх світлу пам'ять 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Михайлина Нема, Монтреал.

— — —

В пам'ять моїх дорогих родичів Миколи і Параскевії Романюків складаю на нев'янучий вінок в їх світлу пам'ять 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Єлена Коваль, Келгари, Алта.

— — —

З приводу смерти бл. п. Джойсі Мельничук, відділ Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, висловлює співчуття родині Покійної і в той самий час складає на нев'янучий вінок 10.00 дол. на журнал „Промінь".

За відділ, Н. Мельничук, секр.

— — — —

На нев'янучий фінок в пам'ять моїх дорогих родичів — мами, бл. п. Катерини і батька бл. п. Степана Шереметів, в роковини їх смерти — мама упокоїлася 27 березня 1949 року, батько 15 грудня 1967 рок. Складаю в їх світлу пам'ять 5.00 дол.

С. Мединська, Монтреал.

— — —

Замість квітів на свіжу могилу моєї приятельки, активної членки Союзу Українок Канади ім. кн. Ольги, бл. п. Калини Винничук, яка упокоїлася 10 січня 1970 року у складає на нев'янучий вінок 10.00 дол. на журнал „Про-Вернон, Б. К., складаю в її світлу пам'ять на журнал „Промінь" 5.00 долярів.

К. Ханасик, Вернон, Б. К.

— — —

У дванадцяту річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Николи Ілюка, який відійшов з цього світу в січні 1950 року в містечку Сондавн, Ман., складаю в його світлу пам'ять 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Анастасія Ілюк, Сондавн, Ман.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

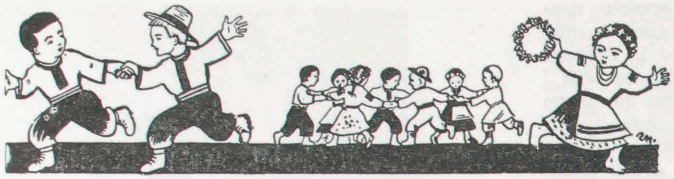

Катерина Перелісна

Христос Воскрес!

Христос Воскрес! Усе радіє,
Сміється сонечко з небес,
Прозора річечка леліє —
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!

В траві фіялочки зідхають,
І пролісок тремтить увесь,
Розквітла яблунька аж сяє —
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!

Дзвенять пташки у полі, в лісі;
І дзвін співає до небес,
Де білі хмарки розпливлися —
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!

Великдень

Великодні свята припадають саме на весну. Гарно й весело тоді. Ясне сонечко починає пригрівати землю і надворі стає тепло. Травичка зеленіє і дерева розвиваються. Ось, ось у садках вже защебечуть пташки.

Перед Великоднем пишуть дівчата писанки. Мої обі сестри вміли гарно писанки писати. То бувало і собі і людям понаписують, крашанок накрасять — то червоних, то жовтих, то блакитних.

У суботу вечером ідемо всі до церкви паски святити. Повбираємось у нову святочну одежу. А яка то радість велика, як почнуть співати „Христос Воскрес!" Люди христосуються, вітають одні одних з празником Воскресення Христового.

А дома так гарно, коли після Великодної відправи люди розговляються свяченим.

Хлопці по цім біжать до дзвініці і цілий день видзвонюють, наче грають у Великодні дзвони. Дівчата бавляться у гаілки.

Гарно святкують у нас Великдень. **Я. Щ.**

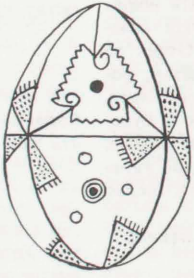

Малі господарі

Уже зранку Христя, Галя й Юрчик порпалися у городчику немов курятка. Юрчик будував тунель, а Христя й Галя „пекли" з піску кругленькі бабки. Робота йшла весело і скоро.

Біля веселої громадки станула мати.

— Ах, ви мої пустунчики! Чого стільки галасу робите?

— Ось гляньте лиш, матусю! — сказав перший Юрчик, — що я збудував. Правда, що Галя, ані Христя того не потраплять?!

— Гарно, Юрчику! Всі ви бавитеся чемно, але... як думаєш, чи не краще було б забавитися якось корисніше?

— Як, як — корисніше? — спитали всі діти нараз.

— А так: ось бачите три грядочки. Одну дарую Юрчикові, другу Христі, а третю Галі. Згода?

— Згода, згода! — загомоніли діти.

— На своїй грядочці буде кожний плекати собі ярину, яку хоче. Кожний буде господарити сам. Юрчик як найстарший, вам молодшим порадить і поможе як буде треба.

— Самі будемо садити, самі підливати, а восені збирати плоди?! — раділа маленька Христя.

— Так любі дітоньки! Самі будете все обробляти. Візьміться щиро до праці. Будете бачити хто з вас найкраще господарить. Запам'ятайте собі, що хто змалку навчиться працювати, той на старші літа біди не боїться. **Л.**

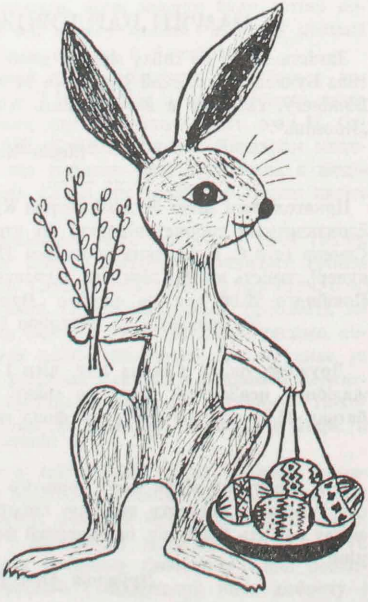

Впродовж тисячоліття українська ноша

Розвиток національного одягу завжди цікавив дослідників етнографів, істориків, а зокрема любителів народної мистецької творчости.

Цікавляться і в наші часи цією ділянкою жіночій організації і ось впродовж кількох останніх років почався серед українських жіночих організацій у вільному світі рух за відтворенням зразків історичної національної ноші різних часів та різних станів в Україні.

І так 28 вересня 1969 року відбулася в Гамільтоні, Онт. виставка українських національних одягів, беручи по чаток від княгині Ольги. Ця виставка в Гамільтоні була завершенням цілорічної праці Східньої Екзекутиви Союзу Українок Канади та Музейної Філії в Торонті.

В програму входили покази модерної ноші, народніх та історичних одягів. Ці історичні строї були спеціяльно виготовлені для східньої екзекутиви Союзу Українок Канади і філії музейного комітету й зовсім не є дуплікацією тих строїв, які є власністю Союзу Українок Америки.

Пані, які працювали над цими строями, вишукували всі історичні дані та докладали всіх старань, щоб ці строї були дійсно наближені до автентичних, зразкових.

Входячи до розкішної домівки СУМ-у на Кениворт вулиці, глядач побачить чудово прибрану залю і сцену: На стінах залі знаходяться картини з різних історичних подій, що їх по мистецькому виконала пані Д. Бродгид. На сцені розставлені плюшові крісла, погруддя українських мистців та удекорованих квітами. При вході до залі вітали гостей — добр. П. Федак і пані Е. Степова.

В третій годині по полудні велика заля вже була заповнена численними гостями з різних українських організацій міста Гамільтону та інших міст — Ґримзбі, Ст. Кетеринс, Ніяґара Фалс, Ошави, Сарнії, Виндзору, Торонта і Скарборо. Також було багато гостей неукраїнців

Голова Музичної філії в Торонті, пані Іванна Вахна відкрила програму, привітала присутніх та вкоротці пояснила про значення і цінність українського народного мистецтва. По цім пані Вахна передала програму голові східньої екзекутиви Союзу Українок Канади пані Орисі Сушко. Пані Сушко вкоротці пояснила порядок програми та подавала коментарі про

Принцеса Либедь з 8 ст.
Моделює Павлуся Охітва

Король Данило з 12 ст.
Моделює Роман Сушко

Загальна світлина з вистави. Зліва направо при мікрофоні голова східної управи Союзу Українок Орися Сушко, міщанка з 18 ст. — Одарка Фастрига (схована), шляхтянка з 17 ст. — Анна Кіт, шляхтич з 17 ст. — Остап Панчишин, Король Данило з 12 ст. — Роман Сушко, княгиня Ольга з 10 ст. — Катруся Самець, князь Володимир з 10 ст. — д-р І. Вахна, принцеса Либедь з 8 ст. — Люба Каліщук, Магдалина Мазепа з 17 ст. — Анастасія Каліщук.

Перша модель — міщанка з 18 ст. — Одарка Фастриґа і шляхтич з 17 ст. — Остап Панчишин.

одяги модельок у двох мовах — українській та англійській. Тут подаємо скорочені уступи з слова голови, які вона рецитувала у мистецькій формі:

„Сьогоднішня вистава переносить нас думкою у далеке минуле, понад тисячу років тому взад. Починаємо ж наш показ сьогоднішнім днем, цебто вересень, 1969, та вернімось у сиву давнину, переступім десять століть до 969 року,...

На сцену виходить маленька шестилітня дівчинка моделька, а вслід за нею переходять інші різні модельки починаючи від дитячого модерного убрання, до якого приміняна українська вишивка. Модерна нощ охоплює дитячий одяг, спортовий, денний жіночий та довгі вечірні сукні.

Друга частина складалася з народньої ноші, яка була уведена вступним словом пані О. Сушко:

„Україна наша велика, вона простягається від Кавказу до Закарпаття і в кожній частині України, одяг був пристосований до оточення, до природніх умов і тому він між собою різниться. Якраз сьогодні ви побачите ці різнорідні наші строї, коли вийдуть наші моделі для показу"

Пані Сушко знову оповідає в двох мовах про народню ношу. Тут слід згадати, що народні строї, або ноша, які заноходяться у Філії Музею в Торонті, є дуже гарні і Музейний Комітет докладає багато праці, щоб вони були охоронені і збережені в правильному стилі. Народні строї репрезентували ось такі частини України: Полтавщину, Закарпаття, Київщину, Гуцульщину, Буковину і Городенщину.

Після короткої перерви голова О. Сушко представила визначних присутніх на залі гостей, прочитала привітальну телеграму від головного Музею Союзу Українок в Саскатуні і по цім почалася друга частина програми, на яку всі так нетерпеливо чекали.

Після відповідного вступу голова продовжувала свої коментарі, подавала короткі історичні дані про кожний стрій, а тоді пояснювала про вигляд строю. Цим способом прямо уводилося учасників імпрези в історичні моменти України.

Показ історичних одягів проходив таким порядком: Першою вийшла міщанка з 18 ст., вслід за нею шляхтянка з 17 ст., Магдалина Мазепа з 17 ст., княжна Євдокія з 15 ст., король Данило з 12 ст., принцеса Либедь з 8 ст., князь Володимир з 10 ст., княгиня Ольга з 10 ст.

На закінчення знову вийшли на сцену княгиня Ольга, княжна Євдокія, принцеса Либедь, король Данило та князь Володимир. З великою повагою принцеса Либедь і княжна Євдокія знали кораблик з голови княгині Ольги та вложила замість нього корону.

В цей момент знову вийшли модельки історичних одягів, пройшли процесією через плятформу, кінчаючи княгинею Ольгою та королем Данилом. Ця заключна сцена залишилася всім, що її бачили в пам'яті і в декого викликала зворушення та сльози. Це була жива картина славних в історії України людей.

Всі моделі, дівчата і хлопці чудово вив'язалися зі своїх ролі. Інструкції до моделювання давала пані Славка Охітва з Торонта. Під час цілої вистави приграваля народні українські мельодії талановита піяністка Надія Литвин. Після вистави відбулось чайне прийняття під управою пані Олі Козак.

Східня Екзекутива та Комітет філії музею складають особливу подяку нашим членкам паням: Анні Кіт і Анастасії Калішчук, бо вони пошили 5 з цих одягів. До такої праці треба було доложити багато часу — у вишукуванні багато деталів з історичних джерел, дібрати відповідний матеріял, виробити форми. Чотири з тих строїв були замовлені в торонтонській фірмі і під виконанням наглядала голова Музейного Комітету пані Іванна Вахна. Чотири корони, які прикрашували строї майстерно виконав П. Степовий з Ґрімзбі і п-во Степові подарували їх. Пані Розалія Самець подарувала стрій М. Мазепи, пані Пенюк та Є. Панчишин стрій княгині Ольги, відділ ТУС у Гамільтоні по-

Зліва — Князь Володимир — д-р І. Вахна
Княгиня Ольга — Катруся Самець.

дарував одяг князя Володимира. Зложили також пожертви на фонд цього проєкту: пані А. Погранична — 25.00 дол., адв. Є. Федак — 10.00 дол.

Є ще багато осіб, яких імена тут не згадуються, а які вложили багато праці та причинилися до влаштування такої рідкісної імпрези. Все це оцінюємо і дякуємо.

Орися Сушко.

ЮВІЛЕЙНЕ ВІДЗНАЧЕННЯ

Лондон, Онт.

В суботу, 24 січня 1970 року вечером, друзі з рідною п-ва М. і Т. Педенків у Лондоні, Онт. влаштували прийняття з нагоди 70-ліття п. Михайла, так і уродин його дружини — пані Тетяни.

Заходами пань: Г. Володченко, К. Рибка і М. Овчаренко, численне громадянство, цілком несподівано для ювілятів стрінуло їх при вході оплесками й многоліттям, а дальше, при вечері щирими привітами, а на згадку події, дарунками. Господиня вечора пані Г. Володченко висловлюючи загальний привіт ювілятам, вручила їм грошевий дар від всіх, на закуп бажаної речі, і кілька окремих дарунків (від сина Віктора й невістки, похресниці Зіни Едгар з Володченків, родини Яремченків, тощо). У привітах і побажаннях п.п. Б. Яремченко — зять ювілятів і голова громади, о. парох М Дебрин та В. Тацюк дали належну оцінку шановним ювілятам, як про їхні заслуги в родинній житті, як і знану діяльність у громаді.

Прибувши з рідних земель з останньою еміграцією до Лондону, Онт., п-во М. і Т. Педенки, поза щоденною працею, активно включилися в розбудову Прабатьківської Церкви й громади, п. Михайло як довголітній член управи громади та виконуючий дяківство у церкві, а пані Тетяна у відділі Союзу Українок Канади ім. Кн. Ольги. Свідомість громадських завдань ставила їх все в перші ряди активу громади. Їх же успіхом слід уважати й належне — хоч у трудних скитальських обставинах — виховання дітей: дочки Віри (замужня Яременко), та сина Віктора (учителя середніх шкіл у Торонто й чільного провідника ОДУМівської молоді.

В своєму слові п. М. Педенко схвильований несподіванкою, коротко, але сердечно дякував громадянству за пошану, а зокрема всім за врядження ювілею, участь і обдарування, від себе й дружини.

Вечір відбувся в дружній атмосфері. Всі відчули приємність сповнення обов'язку, бо вшанували поважний вік і працю своїх людей, які заслуговують на таке відзначення.

Зі збірки на рідну пресу призначено 5.00 дол. на „Промінь".

Всім жертводавцям щира подяка, а ювілятам М. і Т. Педенкам, бажаємо Многих Літ!

Присутний.

ЗВІТ ПРАЦІ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО КОМІТЕТУ ЗА СІЧЕНЬ, 1970 Р.

Відділів ім. св. кн. Ольги і „Тризуб" при катедрі св. Володимира у Торонті.

Увечорі 26 січня 1970 р. відбулися культурно-освітні сходини, присвячені українським поеткам піонеркам Канади.

Було присутніх коло 15 пань, на жаль багато членок було хворих на „флу" і не могли прибути на сходини. Сходини відкрила голова відділу пані Марія Божок, привітала присутніх пань і передала дальше ведення сходин голові культурно-освітнього комітету.

Першою точкою сходин була доповідь добр. Єлисавети Василів про МАРІЮ АДАМОВСЬКУ, поетку і журналістку. Марія Адамовська приїхала ще малою дівчинкою до Канади, перенесла весь тягар життя наших піонерів. Ще замолоду взялася до писання: має багато гарних віршів та дописів до часописів на різні теми. До її вірша „На Україну" пан Іван Пасерб написав музику. Марія Адамовська була діяльною членкою Союзу Українок Канади і вложила багато праці в розвиток нашої організації. Добр. Василів у гарній формі подала відомості про життя і творчість цієї визначної жінки-поетки і громадської дячки, також перечитала декілька віршів. На стіні висів портрет Марії Адамовської, якого намалював

пистець Петро Сидоренко. Портрет цей є власністю головної управи Союзу Українок Канади.

Другою точкою програми була доповідь Віри Ворскло про ДАРІЮ МОГИЛЯНКУ під заголовком „Сильветка поетки Дарії Могилянки". На жаль Віра Ворскло була хвора і не могла прибути на сходини. Її доповідь перечитала голова культурно-освітнього комітету. Дарія Могилянка — псевдонім пані Доці Яндової, визначної діячки, колишньої голови Союзу Українок Канади ,письменниці і журналістки Віра Ворскло подала на основі віршів поетки гарний образ цієї української-патріотки.

Після доповідей були цікаві дискусії. Вечір закінчився у дружній розмові за чаєм з смачним печивом. Чай підготовили пані під проводом пані Єлисавети Охітви та пані Марії Михайлюк.

Д-р Ганна Янішевська,
голова культ.-освітнього комітету.

ПОДВІЙНА ІМПРЕЗА
Вінніпеґ.

Заходами відділу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Трійці, під керівництвом освітнього комітету відбулась 29 жовтня 1969 року подвійна імпреза — Свято Книжки і відзначення 10-ліття журнала „Промінь".

Перша частина програми була присвячена Святі Книжки. Цінну доповідь про історію книжки в минулому та її значення в наших часах, а української зокрема виголосив Всеч. о. А. Ярмусь, редактор „Вісника", якого представила референтка освіти — пані В. Мулик-Луцик. Відбулась також і виставка книжок та деякі з них можна було набути.

Нав'язуючи до свята книжки друковане слово, пані Завісляк, референтка журнала „Промінь" говорила про 10-ліття журнала та його святкування по відділах Союзу і на з'їзді в Едмонтоні того року. Пані Завісляк підкреслила деякі моменти в редакційній праці журнала та оцінила увагу членства і читачок, бо справді наше членство по цілій Канаді зуміло надати вартости своєму журналові в його десятиліття.

В літературну частину програми входило художнє читання вибраних есеїв, легенд, поезій, або уривків оповідань, що їх виконали молоді СУМ-ківці: Даруся Анонійчук, Андрія Баляс, Катруся Осачук, Богдан Романик, Данило Калинюк, Ілярйон Карпяк, Юрко Нитипчук, Олександер Шаварський — члени молодшого відділу СУМК ім. Івана Данильчука. Музична точка сольо-гра на піяно, яку виконав Юліян Назаревич додала до мистецької частини програми свій чар музичний.

Ці обидві імпрези закінчувались святочним чайним прийняттям. Цю частину перебрала голова відділу ім. Лесі Українки — пані Воробець.

Стіл до чайного прийняття був спеціяльно удекорований квітами — це заслуга пані Зонї Крепякевич. Торт-коровай у десятиліття журнала прибраний десятьма жовтими і синіми свічками. (Цей торт спекла референтка журнала у відділі, Анна Назаревич). Господинями чайного прийняття були пані: Марія Юрків і Катерина Німчук.

Голова т-ва пані Анна Воробець присвятила своє слово спеціяльно редакційній колегії журнала, привітала присутню редакторку Наталю Когуську. Вона сказала, що членки відділу ім. Лесі Українки горді з того, що редакторка журнала є членкою якраз нашого відділу. Вітаючи редакторку в імені членок відділу вшанувала її корсажем і побажала ще багато років успішно редагувати журнал. Гості відспівали „многії літа".

Пані Когуська подякувала голові і гостям за вшанування вечора і відзначення його під час свята книжки. По цім відбулось краяння торта-короваю, чай і товариська гутірка. Приємну атмосферу створювала поважна частина прибулих членок і гостей, а між ними заслужена для Союзу Українок Канади, гостя з Ст. Кетеринс — Ганка Романчич-Ковальчук, яка в той час гостила у Вінніпезі.

Анна Назаревич, референтка журнала.

З ювілейного свята — журнала — зліва направо: Валентина Мулик-Луцик, Теодора Гаврисишин, Ольга Завісляк, Анна Воробець, Наталя Когуська, Анна Назаревич, Єлисавета Білич, (добр.) Галя Слюзар, Анастасія Сарчук.

Бл. п. АННА ЧУЛІЙ
Торонто, Онт.

У вівторок 24 червня 1969 року в Торонті після довгої і тяжкої недуги, на 61 році життя упокоїлась в Бозі бл. п. Анна Чулій, людина найкращих християнських прикмет, ніжна мати і взірцева громадянка.

Народилась Анна Чулій (дівоче прізвище Слинько) 2 листопада 1908 р. в місті Іркутську на Сибірі в родині військового старшини Олексія, а матері Євфросинії. Батько Анни згинув у бою під час першої світової війни, а мати, забравши маленьку доню Анну виїхала до Манджурії шукати свого брата, якого там не знайшла, бо він також вже був мобілізований і транспортований на фронт.

Перебування матері і дочки в Манджурії тривало до 1924 року і десь у тім часі їм вдалося разом із сотками інших людей виемігрувати до Канади в місцевість Пиджон Лейк в Альберта. Вкоротці потім мати з дочкою Анною переїхали до міста Едмонтону, де прожили кілька років. В 1929 р. переїхали обидві мати і дочка до Келгари, Альберта. Тут молоденька Анна вийшла заміж за Тому Никельсона. Господь поблагословив їх двома дітьми — дочкою Лесею і сином Йосипом. Молода пара активно включилась в церковне життя громади — помагати будувати церкву св. Володимира.

В 1946 р. Анна переїжджає з родиною до Торонта. Обставини її особистого життя так склалися ,що Анна виходить вдруге заміж за Ігната Чулія, з яким прожила 11 років.

Анна Чулій щиро та віддано працювала при своїй рідній церкві. Була членкинею катедральної громади св. Володимира, членкою відділу ім. кн. Ольги, членкою Взаїмної Помочі. Багато років опікувалась хворими по шпиталях, раділа своїми одруженими дітьми та 6-ма внуками, була жертвенна для Української Православної Церкви і преси, зокрема журнала „Промінь", на якого була однією з перших 100-доларових жертводавців, а в останніх днях свого цінного і короткого життя пам'ятала про журнал і просила доручити пожертву по її смерті 55.00 долярів на „Промінь".

Панахиди та заупокійну Службу Божу відслужили о.о. настоятелі катедри св. Володимира — митр. прот. о. Д. Фотій та прот. Ю. Ференсів. Похорон відбувся в п'ятницю 27 червня 1969 року при великій кількости людей, а по нім в залі катедральної громади, жіноче т-во, відділ Союзу Українок приготовив поминальну трапезу. Велике число приятелів, знайомих і друзів бл. п. Анни Чулій засіли за столи; о.о. настоятелі згадали про хороші діла Покійної.

Нев'янучі вінки, що їх зложили учасники похорону (76.00 дол.) розділено на катедру св Володимира в Торонті і Колегію св. Андрея у Вінніпезі.

Спи спокійно, наша дорога, щира і хороша Приятелько і хай канадійська земля буде для Тебе легкою.

Приятелька.

Бл. п. АННА КІНДРАЧУК
Принц Альберт, Саск.

В понеділок 15 грудня 1969 року, в Вікторія Юніон шпиталі в Принц Альберт, Саск., по тяжкій недузі на 49 році життя відійшла у вічність Анна Кіндрачук.

Ця сумна вістка сповила жалем всю родину, цілу громаду в Принц Альберт, Вакав, Сант Джюліян, Ростерн, Вірдейл та всю околицю.

Анна Кіндрачук з дому Марковська народилася 2-го травня 1920 року, в околиці Сант Джюліян, Саск. Виховувалась при своїх родичах. В 1924 році родичі Анни переїхали з Сант Джюліан до Ростерн, Саск., де вона ходила до школи і закінчила Гай Скул. Вийшла заміж в 1939 році за Петра Кіндрачука в Сант Джюліан, де і в цій околиці деякий час і замешкала. Пізніше з чоловіком перебувала в таких околицях: Вакав, Вірдейл, і знову в містечку Вакав 14 років. В 1960 році переїхала до Принц Альберт, де прожила до своєї смерти.

Покійна залишила в смутку мужа Петра, 2 доньки і одного сина. Доньки: Петруся Екстайнн в Монтреалі, Олеся Ковальська в Принц Альберт. Син Богдан в Принц Альберт. Покійна залишила 2 внуки, маму Василину Марковську, п'ять братів: Івана, Василя і Богдана в Принц Альберт, Миколу в Йорктоні і Ф. Марковського в Годсон Бей. Батько покійної упокоївся 6-го листопада 1968 року.

Покійна Анна була доброї вдачі, добра дружина, добра мама. В своїму житті була справді добрим другом свого чоловіка Петра, який учителював у вище згаданих околицях. Покійна належала до Української Грекo-Православної Церкви, для якої присвячувала багато часу, працюючи для її розвитку в цих околицях, де жила, а найбільше позначилась покійної праця у Вакав через 14 років та в Принц Альберт. Належала вона також до Союзу Українок Канади, де була головою відділу в Вакав. Вчила недільну школу. Належала до церковного хору. Цікавилась суспільно-громадським життям. Була в Червоному Хресті. Рітьничої організації, де була головою. Цікавилась старшими людьми в старечому домі. Належала до Лаенс Клюбу в, якому була головою жіночого відділу. Помагала в організації для сліпих Так, що з Її упокоєнням громада в Принц Альберт втратила одну з найкращих працівниць в усіх ділянках церковно-громадського життя Але на все є воля Божа Покійна, знаючи свою тяжку недугу ,підготовляла себе, приймаючи через шість неділь Св. Сповідь і Св. Причастя.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

БРЕНТФОРД, ОНТ.

Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відбулися 6-ого листопада, 1969 р., в залі при церкві св. Михайла. Парох Громади, всеч. о. П. Гліцкий провів молитву й побажав відділу доброго успіху. Одно-хвилевою мовчанкою відділ вшанував померлих членок. Предсідницею зборів, на бажання членок, була голова, пані Стефанія Костюк, а секретарювала пані Ю. Гайовська. Про діяльність відділу звітували члени заряду й голови Комітетів.

Голова, пані С. Костюк подякувала членкиням за добру кооперацію і заявила, що їй було дуже приємно працювати для добра відділу й церкви. Секретарка, п. Ю. Гайовська дала звіт з діяльности відділу. Відділ був 9 місячних зборів і 3 засідань. Хоч наш відділ не є великий числом, бо є тільки 30 членок, а все ж таки вложив багато корисної праці. За ініціятивою Т.У.С., ми брали участь в Українськім Народнім Домі в двох важливих імпрезах: пам'ять Листопадового Зриву й свято Тараса Шевченка, участь в хорі, в деклямаціях та в приготуванні інших точок програми.

Відділ зайнявся готуванням Йорданської вечері, влаштував Спільне Свячене, Весняну й Осінню вечері з варениками та голубцями. Вечеря і доповідь в День Батька, обід-прийняття в честь нового настоятеля о. і добр. Гліцких. Поодинокі членкині улаштовували вечори в своїх домах; тут читали обіжники, та числа журнала „Промінь" (в користь тих, що не читають по українському). Таких вечорків відбулось 5 а два в церковній залі. Відділ відсвяткував свято Ольги Кобилянської, академію Лесі Українки, Хариті Конисенко та М. Вовчок. Членки співають в церковнім хорі та йдуть з колядою на церкву. Відділ започаткував курс української мови для старших. Щоб задержати зв'язок з нашими співгорожанами, наші членки беруть участь в місцевій Жіночій Раді, в Комітеті Горожанства і в Етнічній Групі міста. Цього року наш відділ спеціяльно інтересувався діяльністю наших складових організацій. Голова відділу, пані Стефанія Костюк заохочувала членок до участи в з'їздах — а щоб забезпечити їх присутність, вона своїм коштом, автом брала членок на Окружний З'їзд в Четам, на передз'їздову конференцію в Торонті, Крайовий З'їзд в Едмонтоні та Провінц. З'їзд в Торонті. Тим вона заслуговує на велике признання.

Відділ жертвував на Інститут св. Володимира в Торонті $100.00, на Колегію св. Андрея $30.00, на організаційний Фонд С.У.К. $30.00, на окружні провінціональний та Крайовий з'їзди по $10.00, на церкву св. Михайла в Брентфорді $540.00, на „Промінь" $65.00, на редакційний музейний, провінціональний та канцелярійний фонди — разом $54.00. Пані А. Перожак — касирка — дала фінансовий звіт. Переніс з минулого року: $699.38. Прихід за 1969 рік: $1682.28. Розхід $1306.00. Остаєсь в касі: $1,075.66. Пані А. Мороз дала звіт від комітету хворих: відвідували хворих по шпиталях та домах, висилали картки, дарунки та квіти. Пані Д. Бурдейна — голова сестрицтва — дала докладний звіт з деякими зауваґами. Пані Ірина Гучковська — голова господинь — подякувала всім за співпрацю. Голова Контрольної комісії — пані Б. Цибульська — констатує, що фінанси відділу є в найкращім порядку й в імени контрольної комісії вносить вотум довір'я уступаючій управі, та бажає всім доброго успіху на будуче.

Управа на 1970 р. Голова — Стефанія Костюк, заступниця голови — Розалія Осьмак, секретарка — Юстина Гайовська, заступниця секр. — Б. Цибульська, касирка — А. Перожак. Контрольна Комісія — (добр.) Н. Гліцка, пані Ковальська і пані Б. Цибульська. Господині — Пані: Гучковська, Немировська, Ковальська і Шалай. Сестриці — Панї: Сесмиструк, Чабан, Завальська. Комітет Хворих — Пані: Ковальська, Мороз, Шалай. Представниці до Жіночої Місцевої Ради: А. Перожак і Р. Осьмак. Референтка Культурно-освітна — Ю. Гайовська і (добр.) Н. Гліцка. Учителька рідної школи — Ю. Гайовська. Учителька недільної школи — О. Качур.

Секретарка, **Ю. Гайовська**

В середу 17 грудня ввечорі тіло покійної з Принц Алберт похоронного заведення перевезено до храму Св. Тройці, і в 8-ій год. ввечорі відслужено було Панахиду, на якій храм був переповнений вірними, а в четвер 18 грудня о 10-ій год. рано відбувся Похорон зі Службою Божою, на яку прибули люди з Принц Алберт і з цілої околиці.

На похорон покійної Анни Кіндрачук на запрошення родини прибув Голова Президії Консисторії Всеч. о. Митрат Ф. Керніцький з Віннніпегу. Отець Ф Керніцький, як давній приятель родини в своїх глибоко-змістовних проповідях, як на Панахиді, так і на Похороні, навів ціль земного життя людини, і знаючи покійну Анну вказав, що вона як добра християнка вповні виповнила зміст свого, хоч короткого земного життя, з якого ми повинні брати приклад.

При останньому прощанні родина й присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок — 106.56 дол. З цієї суми родина призначила — 10.00 дол. на „Вісник", 10.00 дол. на „Український Голос", 10.00 дол. на журнал „Промінь" і 76.56 дол. на місцевий храм .

Всім жертводавцям велике спасибі.

По Похороні відбулася поминальна перекуска, яку приготовило Жіноче Товариство в Принц Алберт.

Нехай Милосердний Господь прийме душу Покійної в Царство Небесне, а родині подасть сили, перенести цей смуток.

Вічна Їй Пам'ять! **о. М. О**

ЕТЕЛБЕРТ, МАН.

Відділ ім. Св. Ольги

Річні збори членок відділу відбулися 4-го грудня 1969 року в домі пані Марії Медвідь. Присутніх членок було 14. Предсідницею зборів була пані Михайлина Козар, а секретаркою пані Параня Коновальчук. Збори відкрито молитвою, а по цім членки заряду і комітети здавали звіти з цілорічної діяльности. Пані Козар подякувала членкам за їх згідливу і щиру працю. Слово подяки зарядові і пані Козар висловили добр. Апонюк і п. Савчин.

В минулому році відбулось у нас 7 місячних зборів. Членки нашого товариства приготовили такі підприємства: роковини Т. Шевченка, концерт на День Матері, спільне свячене по Великодні, храмовий обід на Петра і Павла, приготовили три похоронних обіди і дві перекуски, улаштували базар і три випродажі домашнього печива та дві вечері.

Членки нашого т-ва беруть участь у церковному хорі та іншій праці, ходили колядувати. Минулого року т-во дарувало грошеву пожертву на такі цілі: місцеву церкву — 900.00 дол., народний дім — 192.38 дол., організаційний фонд фонд Союзу Українок Канади 10,00 дол.

З 1968 року осталося — 65.95 дол., приходи в 1969 році — 1,262.94 дол., розходи — 1,240.05 дол., осталося в касі — 680.80 дол.

Заряд т-ва на 1970рік: Голова — Михайліна Козар, заст. голови — Марія Григорчук, секретарка — Параня Коновальчук, заст. секр. — Анна Савчук, касирка — Стефанія Савчин. Комітети: телефонічний — Розалія Жураковська, Анна Савчук і Олеся Григорчук; програмовий — добр. Апонюк, Емілія Гончарик. Контрольна комісія — Емілія Гончарик, Розалія Журковська. Сестрищі — Анна Кейко, Марія Мельник, Анастасія Пачковська, Параня Коновальчук.

Параня Коновальчук, секр.

ФОВМ ЛЕЙК, САСК.

Відділ ім. Лесі Українки

Наше жіноче т-ва відбуло свої річні збори 5-го листопада 1969 року у Народнім Домі. Голова т-ва пані Марія Крисоната відкрила збори молитвою. Членки заряду здавали звіти з цілорічної праці товариства. Уступаюча голова пані Крисоната подякувала членкам за кооперацію та побажал успіхів новому зарядові. Предсідницею зборів була пані Ґеня Крикливіч, а пані С. Стопира була секретаркою.

У минулому році наш відділ виконав багато корисної праці. Відбулося 12 місячних зборів. В місяці січні члени нашого товариства приготовляли розвагову програму в домі для старших громадян. Ми давали концертові точки, колядували, грали в бінго. Нам також помагали СУМКівці. Членки т-ва улаштували випродаж домашнього печива — пасок, писанок та чайне прийняття перед Великоднем. Товариство приготовило обід і чай у місяці червні, приготовили обід на храм нашої громади в липні, приготовили і видали три весільні вечері, а одну видали вже готову. Приготовили дві вечері для учителів — один різдвяний бенкет, а другу вечерю на закінчення шкільного року у червні; одну вечерю для Чемберс оф Комирс, а другу для шпитального персоналу, одну вечерю осінню приготовили в жовтні; давали перекуски на трьох похоронах і два поминальні обіди. Членки брали участь у світовім дні молитви жінок. Улаштували мале бінго в користь журнала „Промінь", передплачуємо два примірники журнала для дому старших і до шпиталю. Дали пожертву на фонд купна піяніна для дому старших, на оселю „Тризуб" коло Кристал Лейк, до місцевого музею, на недуги рака і артрит та інші добродійні організації, зокили пожертву на радіо-передачу в Саскатуні —(передачу організує Всеч. о. Г. Удод), дали поміч клініці в часі дарування крови.

Товариство дало нагороду студентові (Несторові Библо з Торнел, Саскачеван) за найвищу оцінку за українську мову у 12-ій клясі. Членки відвідують хворих. Членки т-ва і СУМКівці брали участь у фестивалі колядок. В нас є активний відділ сумківців під проводом пані Марії Крисоватої та при помочі Всеч. о. С. Стефанюка.

Заряд т-ва на 1970 рік: Голова — Марія Франко, секретарка — Вероня Гаррас, касирка — Санхіра Стопира, заст. голови — Е. Литвинюк. Контрольна комісія — А. Пасічник і Д. Іссар.

Бажаємо найкращих успіхів проводові Союзу Українок Канади та редакції журнала „Промінь".

Вероня Гаррас, секр.

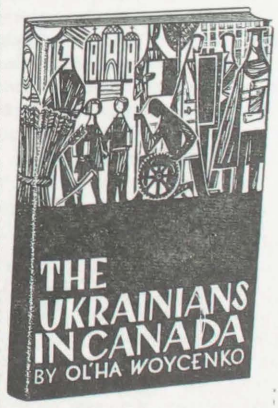

According to Professor

C. N. Andrusyshen,

University of Saskatchewan,

THE UKRAINIANS IN CANADA

by Ol'ha Woycenko

"is thus far the best book written in English about Ukrainians here"

University of Toronto Press.
„Letters in Canada"

J. G. MacGregor, author of *Vilni Zemli,* stated in his review that "this book is a very worthwwhile addition to the many works in the field of Canadian history"

Canadian Slavonic Papers
Volume XI No. I, Spring, 1969

Professor Cornelius J. Jaenen, University of Ottawa, stated: "Ol'ha Woycenko has given us a work which at last tells the Ukrainian story in Canada. It should be compulsory reading for every high school senior and university undergraduate in History... The author has produced a very readable book..."

Cloth Bound, Price $8.00

Pick-up your copy at your local bookstore or order direct from the publishers:

TRIDENT PRESS LTD.
P. O. Box 3629, Sta. B.
Winnipeg 4, Man.

ВАТСОН, САСК.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори Жіночого Т-ва відбулися 6-го листопада 1969 року в залі під церквою в присутности 13 членок. Предсідницею зборів була голова т-ва пані М. Кінащук, секретаркою — пані К. Ґоян. Звіти з діяльности т-ва здавали різні комітети. Голова т-ва подякувала членкам за співпрацю та закликала членок до дальшої активної діяльности для добра нашої церкви та нашої організації.

Хоч наш відділ невеличкий числом членок, однак старається виконувати свої обов'язки якнайкраще. Впродовж року відбулося 8 місячних зборів. Під час Різдвяних свят членки ходили колядувати, улаштували одне бінго, видали кілька обідів і перекусок по відправах, брали участь у випродажі Великоднього печива та обіді на спільне свячене. Членки улаштували успішний осінній базар, чай і продаж печива. Висилали картки і квіти хворим до шпиталю. Товариство передплачує журнал „Промінь" і сповнило свій бюджет до централі Союзу Українок Канади.

Більшу частину доходу т-во жертвувало на місцеву церкву. З 1968 року залишилося у касі — 303.12 дол., приходи в 1969 р. — 301.81 дол., розходи — 93,07 дол. в. касі осталося — 511.86 дол.

Заряд т-ва на 1970 рік: Голова — М. Кінащук, секр. — К. Ґоян, фінанс. секр. — О. Бокшован. Контрольна комісія — А. Сакундяк і М. Франко. Сестриці: А. Манчур, Л. Процько і К. Комінюовська.

Жіноче т-во засилає журналові „Промінь" і проводові Союзу Українок Канади найкращі побажання, а редакторці кріпкого здоров'я та багато успіхів. **Кароля Ґоян,** секр.

ЕЙЛШЕМ, САСК.
Відділ ім. Олени Пчілки

Річні збори товариства і сестрицтва св. Покрови відбулися 7-го грудня 1969 року у Народному Домі ім. Івана Франка у присутности 14 членок. Збори відкрила голова т-ва Євгенія Козунь молитвою. Предсідницею зборів буа Євгенія Козунь, секретаркою Анна Н. Козунь, Звіт рекордовий і фінансовий дали Анна Н. Козунь і Варвара Козунь.

Впродовж року членки товариства приготовили чотири весільні вечері, одну курячу вечерю, храмовий обід, церковний річний бенкет, концерт на День Матері, спільне свячене і пирогове (вареникове) пущення. Товариство також улаштувало три випродажі домашнього печива. Наш відділ по черзі з іншими товариствами відвідував льокальний старечий дім з подарунками, програмою та перекускою у місяці грудні.

В 1969 році товариство пожертвувало: на місцеву церкву — 246.00 дол., на Народний Дім — 875.00 дол., на умеблювання дому для старших громадян — 80.00 дол.. Фінансовий звіт: з 1968 року осталося — 891.57 дол., приходи в 1969 р. — 1,889.81 дол., розходи — 1,873.56 дол., осталося в касі — 907.82 дол.

Заряд т-ва на 1970 рік: Голова — Анастасія Рудей, заст. голови — Євгенія Козунь, секретарка — Марія Рудей, касирка — Варвара Козунь. Контрольна комісія — Оля Козунь, Ірина Стадник. Сестриці до церкви: Анна А. Козунь, Марія Романиця, Параня Рудей, Марія —Юзва. Господині: Марія Козунь, Варвара Козунь, Василина Звоздецька і Василина Сіра. Добродійний комітет: Анна Козунь, Марія Юзва та Ірина Стадник.

—**Анна Н. Козунь,** секр.

ОВКБОРН, МАН.
Відділ ім. Лесі Українки

Наш відділ відбув ще один рік успішної промадської праці. Річні збори т-ва відбулися 6 листопада 1969 р. в присутности 16 членок. Предсідницею зборів була пані Анастасія Грицак, секретаркою — пані Марія Бородій. Слідували звіти членок заряду.

Діяльність: Членки т-ва у Різдвяні свята відвідали дім для старших людей у Сенді Лейку з колядами та домашнім печивом. Відбулося у нас свято-роковини Лесі Українки та Т. Г. Шевченка. Членки мали дві вечірки писання писанок та вироблювання пасок. Улаштували Весняний чай і випродаж домашнього печива та ручних робіт, де була також виставка українського народного мистецтва. Приготовили похоронний обід по бл. п. о. І. Шевцеві, приготовили інших чотири похоронних обіди, працювали у парафіяльнім домі і восени видали спільну промадську вечерю. Добродійний комітет відвідував хворих членок з подарунками і дали одну стипендійну нагороду. За рік відбулося 10 місячних зборів, 2 засідань, свято Першого листопада і День Подяки. Фінансовий звіт: З 1968 року осталося у касі —1,756.16 дол., приходи в 1969 р. — 830.06 дол., розходи — 2,130.28 дол., осталося в касі — 455.94 дол. Пожертви: на місцеву церкву дали 450.00 дол., на журнал „Промінь" — 42.95 дол., на Народний Дім — 100.00 дол., на українську школу — 25.00 дол., на Червоний Хрест — 5.00 дол., Марч оф Даймс та інші менші пожертви.

Заряд т-ва на 1970 рік: Голова — Ґеня Матієшин, заст. голови — Анастасія Грицак, рек. секр. — Марія Старенька, він. секр. — Магда Маційовська, касирка — Анна Друуль. Контрольна комісія: Розалія Сівіцька, Катерина Швалюк і Марія Мануляк. Добродійний комітет: Марія Бородій, Галя Ваврик, Емілія Антонович і Ґеня Польова. Господині: Текля Цітультська, Емілія Антонович, Розалія Сівіцька. Нагляд над ґардеробою: Василина Слонь і Анна Ґерелюс.

Ґеня Матієшин, секр.

ГЕФОРД, САСК.
Відділ ім. О. Басарабової

В 1969 році наш відділ мав вписаних 57 членок; з них 10 почесних, одначе вони самі з власного бажання вплачують свою членську вкладку. Цього року чотири членки відїхали від нас.

Впродовж року відбулося у нас 7 звичайних зборів та 2 надзвичайних засідань заряду та комітетів. Діяльність т-ва: З освітньої праці відбулася у нас Свято-Миколаївський вечір, дітям було вручено подарунки. Під час Різдвяних свят членки їздили колядувати та ходили з щедрівкою. В лютому улаштували роковини своєї патронки Ольги Басараб і подали гостям перекуску Т.-во опікується українською школою, в якій навчають: пані Олеся Михайлюк і п. Роман Ткачук. Відділ присвячує багато праці журналові „Промінь", колектує передплати, поширює журнал, складає пресовий фонд.

Господарська та інша праця т-ва: Членки приготовили пирогове пущення перед Великим постом, а також видали пирогову вечерю членам нашої промади. Улаштували Весняний чай і продаж Великоднього печива та писанок. Приготовили три бенкети, один для учнів неділької школи, пікнік, видали обід на храм нашої промади під час Зелених свят. Членки приготовляли похоронні і поминальні обіди та перекуски. Разом з церковною промадою приготовили осінній базар, дали перекуску під час

зборів в справі Інституту П. Могили. Товариство передплачує „Промінь" і „Український Голос"' до шпиталю. Добродійний комітет відвідував хворих у шпиталі, висилав картки з побажаннями та квіти хворим. В День Подяки членки дали перекуску та провели збірку на сліпих. До церковної залі т-во купило холодільник. Товариство вислало делеґатоk на з'їзд, зложило вінок на День Полеглих, жертвувало на Інститут П. Могили і журнал „Промінь".

Фінансовий звіт: Осталося у банку з 1968 року — 515.15 дол., приходи в 1969 р. — 2,756,11 дол., розходи — 1,880.98 долярів, осталося в касі — 1,390.28 дол.

Заряд товариства на 1970 рік: Голова — Параска Барабаш, заст. голови — Михайліна Симчич і Савеля Гарах, секр. — Марія Д. Калин, заст. секр. — Стефанія Гавриш, касирка — Кароля Ґрам'як. Контрольна комісія: Савеля Гарах, Ольга Смитанюк і Анна Яківчук. Матеріяльний комітет: Стефанія Гавриш, Євгеня Боклащук, Марія П. Карплюк, Анеля Вережак. Референтка журнала — Анна Ткачук. Добродійний комітет — Марія Возьна і Катерина Семко. Господині — Анна Лозовчук, Марія Карплюк, Доця Білик, Доця Ґрамяк, Анна Калин, Катерина Бабчук, Анна М. Яківчук, Анеля Вережак.

Марія Д. Калин, секр.

Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори жіночого т-ва відбулися 4 листопада 1969 р. в домі пані П. Ойстрик. Предсідницею зборів була голова — Савеля Король, секретаркою — Катерина Корній. Голова т-ва відкрила збори молитвою. Хвилиною мовчанки вшановано померших членок. Слідували звіти членок заряду. Секретарка відчитала звіт діяльности за рік. Після свого звіту, голова т-ва пані Савеля Король подякувала членкам за їх щиру кооперацію.

Впродовж року відбулося 12 місячних зборів, на яких між іншими діловими справами були читані обіжники та кореспонденція від централі Союзу Українок Канади. Членки приготовили обід під час храму нашої промади, на День Подяки — Вечірня і перекуска та інша праця. Дорис Маковська та Іванна Завісляк вчили в недільній школі.

Фінансовий звіт: з 1968 р. осталося в касі — 1,086.26 дол., приходи в 1969 році — 930,90 дол., розходи — 1,331. 07 дол., в касі осталося — 686.09 дол. Товариство дало на місцеву церкву — 368.50 дол., на Народний Дім — 225.00 дол., на Інститут П. Могили — 100.00 дол., на літню осею коло Кристал Лейку — 25.00 дол., та інші менші пожертви, як: Різдвяні значки, Великодні значки, недорозвинених дітей, серцевий фонд та хату пані Кіндрат, що згоріла.

Заряд т-ва на 1970 рік: Голова — Савеля Король, заст. голови — Катерина Король, касирка — Аделя Ойстрик, фін. секр. — Емілія Кба, секр. — Катерина Корній. Програмовий комітет: Марл Король, Адріяна Ягольницька, Іванна Завісляк, Савеля Король, К. Ягольницька. Господині: К. Маковська, Юлія Король, Дора Андрусяк. Контрольна комісія: Марія Синтинська, Катерина Маковська.

Членки відділу в Мазепа, бажають журнастові „Промінь" та його редакторці найкращих успіхів.

Катерина Корній, секр.

ТРАНСКОНА, МАН.

Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори жіночого т-ва відбулися 4 січня 1970 року в залі при церкві Всіх Святих. Предсідницею зборів була голова т-ва — В. Савчук, секретаркою — Ґ. Гуменюк. Хвилиною мовчанки вшановано померлих членок. Членки заряду здавали звіти з цілорічної праці т-ва. У своїм звіті голова т-ва В. Савчук подякуваа членкам за співпрацю.

Впродовж року членки відбули 11 місячних зборів. Заряд і членки виконували працю в повній кооперації з церковним зарядом промади. Членки т-ва займалися приготовленням весільних та інших прийнять, приготовили і видали 4 обіди після Служби Божої, улаштували чайне прийняття та приготовляли перекуски з нагоди інших імпрез. Членки т-ва входять до комітету української школи.

Наше т-во зложило поважну суму пожертви на нашу місцеву церкву Всіх Святих, на Колегію Св. Андрея та організаційний фонд. Фінансовий звіт: Осталося в касі з 1968 р. — 1,034.40 одл., приходи в 1969 р. — 5,507,49 дол., розходи — 5,734.44 дол., осталося в касі — 807.45 дол.

Заряд т-ва на 1970 рік: Голова — В. Савчук, заступниця голови — Е. Маниляк, секретарка — А. Гудима, касирка — Ґ. Гуменюк. Контрольна комісія — Е. Базило, А. Гудима, Р. Шепит. Референтка української школи — Е. Маниляк, Е. Денесюк, журнала „Промінь" — М. Нижник. Господинь: А. Перик і телефонів — Б. Марадин.

Ґ. Гуменюк, секр.

ВИШИВКА

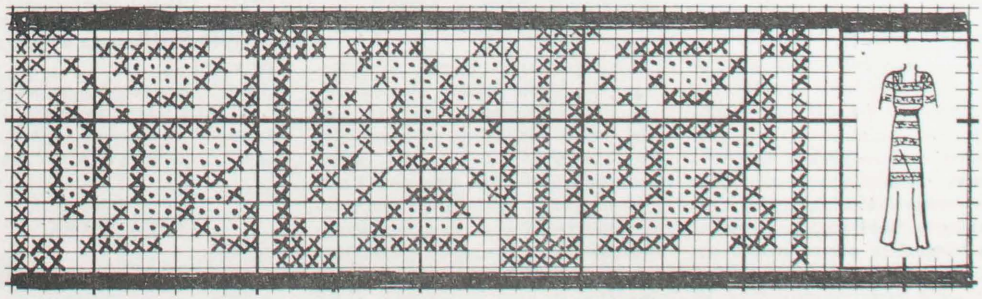

хх — Гарячо-рожева ДМС — 601-2.

.. — Коралики або нитки срібного кольору виконані хрестиками. Взір до вечірньої сукні, або блюзки на пастельно-голубім шовку.

Іванна Вахна, голова КМ і М., Торонто, Онт.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

ДЕЛІКАТНА БАБКА

3 пачечки скороростучих дріжджів
½ горнятка теплої води
1 ложка цукру
3 горнятка жовтків
1 горнятко білків
1½ горнятка цукру
Терта шкірка з одної цитрини і одної помаранчі
сік з одної помаранчі
дві ложечки ванілії
2 горнятка пряженого теплого молока
мука на заміс.

Намочити дріжджі у півгорнятку води і додати ложку цукру Жовтки і білки вбивати разом на піну. Додати цукор і дальше вбивати до білости. Додати розведені дріжджі і вбивати. Домішати все решта крім масла і замішати вільне тісто. Коли вже вся мука вимішана, додати масла і добре вимішати. Покласти в тепле місце, щоб підросло. Помісити коли виросте і ще раз дозволити вирости. Після того накладати тісто у високі форми тільки одну третину. Коли підростуть, уважно вставляти в піч, щоб не стряслися. В часі печення не обертати бабок бо тісто делікатне і може запастися.

С. С.

ВЕЛИКОДНА ПАСКА

(Солодка)

2 ковертї скоро-діючих дріжджів
2 ложки цукру
3 горнятка літеплої води
4 горнятки муки
6 яєць
1 горнятко цукру
½ горнятка олії (Мазола або Сефло)
1 ложка соли
½ ложечки меленого коріння (алспайс)
Мука, скільки треба

Розмочити дріжджі з цукром в літеплій воді і дозволити постояти 10 хвилин. Дати 4 горнятки муки і добре вимішати. Поставити в тепле місце, щоб розчинка підросла, приблизно годину. Яйця вбити на піну, додаючи малими частками цукор; додати оливу малими частками і разом вбити. Розправити з розчинною і додати сіль та коріння для запаху. Дати стільки муки, щоб замісити тісто як на хліб, але щоб не було надто туге. Добре вимісити. Накрити і дозволити підрости в теплім місці. Коли тісто подвоїться, помісити і ще раз дозволити вирости. Виробляти круглі буханці, лишаючи трохи тіста для верхньої прикраси. Вложити буханці у висмаровані форми. З оставшого тіста зробити потрібної величини валки і виложити їх на верх буханців у формі хреста. Хто бажає, може виробляти з тіста одну велику паску. Дозволити підрости в теплім місці аж тісто подвоїться величиною. Посмарувати верх вбитим яйцем і пекти в мірно гарячій температурі 350 супенів Ф. яких 15 хвилин, відтак знизити температуру до 325 або 300 і пекти ще 40 до 45 хвилин. Якщо температура печі не дається контролювати, то добре мати під руками алюміновий папір (алумінним фойл) і накрити ним верх паски щоб не припалилася.

Подала **Параска Довганюк,**
Ту Гилс, Алберта.

ГОРІХОВИЙ ТОРТ

8 яєць, відділених
1 горнятко мілкого мучкового цукру (айсінг або фрут)
½ фунта мелених волоських горіхів
3 ложки тертої булки, пересіяної
1 ложка цитринового соку
1 ложечка тертої цитринової шкірки
Кілька зерен соли

Жовтки вбити з цукром на пухку масу. Домішати дрібно змелені горіхи (перед меленням просушити горіхи в печі і легко зарум'янити, будуть смачніші) і дати решту складників. Білки вбити на тугу піну і легко завинути в масу. Дати масу до двох або трьох круглих форм, вистелених воскованим папером і вимащених м'яким маслом. Пекти в мірно гарячій печі (350 ст. Ф.) пів години. Коли торт відстає від берегів форми і середина торта на дотик пальцем не здушується, торт готовий. Уважно вийняти з печі і лишити в формі до вихолодження. Виложити вихолоджений торт на тарілку і зняти папір. Перелюжити торт кавовою або горіховою масою, а верх і боки полюкрувати.

КАВОВА МАСА ДО ТОРТА

½ горнятка молока
2 ложки муки
2 жовтки
2 ложки міцної чорної кави
½ горнятка цукру
½ горнятка масла.

Розправити в молоці муку і заварити на вільнім вогні, мішаючи ввесь час. Зняти з вогню, трохи прохолодити і дати жовтки і каву. Добре разом вбити на гладку масу. Утерти цукор з маслом, додати до маси і добре вбити. Дати до холодільника на кілька годин ,щоб маса добре застигла і згусла. До маси можна теж дати мелені горіхи, як хто бажає.

ГОРІХОВА МАСА ДО ТОРТА

1 горнятко дрібно мелених волоських горіхів
½ горнятка мучкового цукру (айсінг)
Кілька ложок сметани (стільки, щоб сполучити складники в одну суцільну масу)

Змішати все разом і добре вимішати. Дати на торт тонесеньку верству кислуватої мармеляди або галярети (джелі), а на верх горіхову масу.

С. С.

СИРНА ПАСКА.

Потрібно:

2 фунти сфіжого несоленого сира
5 яєць
1 склянка цукру
¼ фунта масла
2 ложечки ванілії
3 ложки сметани (густої)

Приготовити округлу 10 цалів в діяметрі бляшану форму, на дно покласти воскований папір, (може бути і звичайний жовтий з торбинок) змастити цілу форму маслом і посипати сухарями. Сир протерти крізь ситко. Масло розтерти з цукром, відтак додавати по одному жовтку, добре розтерти. До цієї маси додати протертий сир і добре розмішати, відтак додаємо сметани і ваніліну, це все збиваємо на однорідну масу. На кінець додаємо збиті на піну білки, і вимішуємо легенько ложкою. Так приготовлену масу викладаємо у форму і запікаємо 1 годину. Коли остигне викладаємо з форми. Подається до чаю з іншим солодким печивом.

Ольга Лукомська.

ДРАГЛІ З ПОМАРАНЧ

4 жовтки
4 лижки меду
3 помаранчі (сік)
Одна цитрина (сік)
2 збиті в густу піну білки
½ пайнта сметанки
2 торбинки желятини
Три ложки води для розведення желятини.

Жовтки розтерти з медом додати, постепенню, сік з помаранч і цитрини. Желятину розчинити у двох ложках холодної води, відтак додати одну ложку гарячої, поставити посуд з желятиною в посуд з кипячою водою, щоб желятина цілком розчинилася. Розчинену желятину додаємо постепенно до жовтків, добре помішуючи, відтак додаємо сметанку і збиті білки. Легко все змішати вилити у форму один інч і пів високу. Захолодити в холодільнику.

Подала **О. Лукомська.**

БУРАЧКИ

Потерти на терці зварені почищені з шкірки червоні буряки, дати до смаку солі, цукру, оцту, тертого хрону, перемішати, вложити в слоїки.

МЕДІВНИК

1 горня меду
1 горня цукру
¾ гор. масла
1 ложечку ваніліїї
3¼ горнятка муки
6 яєць
2 ложечки соди до печива
1 ложечку цинамону.

Вимішати разом цукор, масло, мед і жовтки. Додати муку пересіяну з содою і цинамоном та молоком. На останку домішати піну з білків. До цього медівника можна додати волоських оріхів, мігдалів, або дактилів. Пекти повільно одну годину.

Пані Пронюк,
Едмонтон, Альберта.

МАКІВНИК

Спарити гарячою водою 1 фунт маку, прикрити і нехай так стоїть годину. Відцідити воду і змолоти мак на машинці, або добре втерти. До тертого маку дати цукру до смаку, дріб но посічених оріхів, родзинків, цитринової шкірки і все те вимішати. Тісто на маківник приготовити так, як на бабу, або на струдлі. Тісто розвалкувати, розправити мак, звинути і положити на вимащену блях. Коли підросте помастити яйцем, а зверха посипати меленими оріхами, або маком.

Пані Сеник,

ВОДА ДЛЯ ВМИВАННЯ

Не всяка вода придатна для вмивання. Увесь секрет в її хімічному складі. Тверда, в якій багато мінеральних солей, не досить очищає шкіру, погано милиться. М'яка вода — це дощова, снігова. Ідеальною ж є дистильована.

Але й тверду воду можна пом'якшити. Найпростіше — прокип'ятити її і хай постоїть кілька годин.

Відомі і хімічні засоби пом'якшення води. До 5-6 літрів твердої води додають 1 чайну ложечку бури або питної соди). Добре помякшують воло половинці чайної ложечки бури і питної соди). Добр епомякшують воду дещиця гліцеряну, а також висівки.

Ромашка. Теплі компреси і протирання настоєм з прокипячених голівок цих квітів помякшують і роблять гладенькою суху, чутливу шкіру, зменшують біль при опіках, заспокоюють втомлені почервонілі очі. Від настою ромашки світліш волосся.

ЗЕЛЕНА АПТЕКА

Морква терта або морквяний сік корисні жінкам з поганим кольором обличчя, в'ялою шкірою. Покладіть на обличчя морквяну маску, а через півгодини вмийтеся кип'яченою водою.

Петрушка. Пучок петрушки прокип'ятіть піз години в 0,5 л. води, процідіть і витирайте обличчя — це освіжує шкіру, знебарвлює веснянки, попереджає появу зморщок і червоних плям.

МЕД

Мед є відживний і лічничий середник, бо має в собі легкостравні цукри, ферменти, вітаміни, кваси, фосфор, залізо, вапно і сірку.

Не відмовте своєї хоч би маленької допомоги

„Громада по нитці — бідному сорочка". Для того, щоб допомогти українцям у Югославії, які недавно пережили велике стихійне лихо — землетрус і втратили в ньому всі засоби до нормального людського життя, не обов'язково жертвувати великі суми грошей. Більші пожертви можуть дати одиниці, або ж окремі парафії, організації та установи. Щоб дати справді солідну допомогу, допомогу, що залишила б помітний слід на поруйнованих теренах Баня Луки, нам треба скластися „по нитці". Якщо серед українців Канади не залишиться ні одної людини, яка б відмовилася дати свій малий даток (хоч би 1.00 дол.), тоді тільки збереться поважна сума, яка залишить тривалий слід серед українців у Баня Луці.

Розуміючи трагічні наслідки цього нещастя, українці в різних країнах вільного світу взялися активно за збіркові акції, щоб допомогти своїм братам у Югославії. Ми, українці Канади, завжди були першими в подібних випадках і цього разу нам теж не можна залишатися позаду.

Централя Суспільної Служби Українців Канади, яка веде поспішну збірку на цю ціль, звертається до всіх українців у Канаді з проханням допомогти своїм братам у наглій потребі. Ще раз підкреслюємо — найменший даток не буде замалий.

Централя Суспільної Служби розіслала по всіх відділах КУК та своїх філіях збіркові листи. В акцію збірки фондів, крім всіх складових організацій КУК, активно заангажовані українські студентські й молодіжні організації та Рідні Школи.

Ласкаво просимо Вас не відмовте своєї щирої пожертви, коли до Вас звернеться один із наших збірщиків. Коли ж у Вашій місцевості нема наших збірщиків, просимо надіслати свій даток безпосередньо на нашу адресу:

Ukrainian Canadian Welfare Service,
456 Main St., Winnipeg 2, Man.

Суспільна Служба Українців Канади.

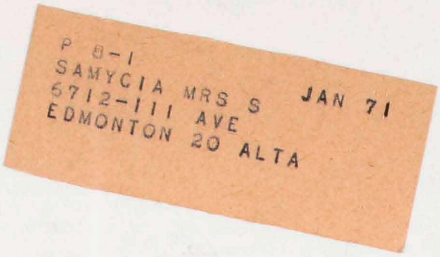

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Пані М. Березюк — Айтуна, Саск. 1
Пані Л. Голобіцька — Едмонтон 2
Д-ка Л. Слузар — Монтреал 2
Пані Л. Крипякевич — Йорктон, Саск. 2
Пані Анна Стасів — Тандер Бей, Онт. 1
Пані М. Ременда — Вінніпеґ 1
Пані М. Березюк — Айтуна, Саск. 1
Пані Ольга Мельничук — Веґревил 1
Пані Н. Слобода — Едмонтон 1
Пані М. Вакалюк — Ванкувер 1
Пані А. Мисак — Едмонтон 1
Пані С. Пауш — Едмонтон 1
Пані М. Нема — Монтреал 1
Пані Ольга Шумей — Вернон, Б. К. 1
Пані А. Бельбас — Торонто 1
Пан Никола Давидович — Давфин 1
Пані Анна Стусик — Кенора, Саск. 1
Пані Іванна Римар — Виндзор, Онт. 1

— — — —

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Вернон, Б. К. — Відділ імі кн. Ольги, реф. Ольга Шумей — 50.00 дол. на відновлені передплати.
Веґревил, Алберта — Відділ ім. кн. Ольги, реф. О. Мельничук — 20.00 дол. на передплати.
Канора, Саск. — Відділ ім. М. Марковича, реф. А. Стусик — 14.50 дол. на передплати.
Реджайна — Відділ ім. Доньки України, реф. Н. Зенчишин — 60.00 дол. на відновлення передплат.
Монтреал — Відділ ім. Доньки України, д-ра Л. Слюзар — 145.00 дол. на поновлені й нові передплати.
Торонто — Пані Анна Бойко — 55.00 дол. на передплати.
Торонто — Пані П. Дверничук — 25.00 дол. на передплати.
Торонто — Відділ ім. кн. Ольги, реф. Анастасія Бельбас — 45.00 дол. на відновлення передплат.
Геффорд, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, реф. А. Ткачук — 25.00 дол. на відновлення передплат.
Дніпер, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. К. Корній — 20.00 дол. на відновлення передплат.
Роблин — Відділ ім. Доньки України, секр. Анна Горбай — 30.00 дол. на відновлення передплат.
Стінен, Саск. — Відділ ім. кн. Ольги, секр. К. Гунько, — 25.00 дол. на відновлені передплати.
Давфин, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, реф. Марія Білоус — 50.00 дол. на відновлені передплати.
Едмонтон — Відділ при Катедрі св. Івана, реф. Л. Голубіцька (при помочі С. Пауш і А. Мисак) — 260.00 дол. на нові й відновлені передплати та на пресовий фонд. Імена жертводавців в іншому місці.
Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. М. Гарбус — 90.00 дол. на відновлені передплати.
Монтреал — Відділ ім. Доньки України — М. Нема — 15.00 дол. на відновлені передплати.
Монтреал — о. А. Костюк — 10.00 дол. на поновлення передплат.
Виндзор, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, реф. І. Римар — 25.00 дол. на передплати.
Тандер Бей, Онт. — Відділ ім. О. Пчілки, з нагоди свята Л. Українки, секр. А. Стасів, на прес. фонд — $53.40
Транскона, Ман. — Відділ ім. Л. Українки з нагоди свята Лесі Українки, дом. реф. „Променя" Ольга Завісляк ,доручила збірку на прес. фонд — 25.00 дол.
Лашін, Кве. — Відділ ім кн. Ольги, секр. М. Тихонова на прес. фонд — 15.00 дол.
Принс Алберт, Саск. — із збірки на похороні бл. п. А. Кіндрачук, о. М. С. Олесюк — на прес. фонд — $10.00.
Мидов Лейк, Саск. — Відділ ім. О. Теліги, голова Е. Костюк — на прес. фонд — 5.00 дол.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Із заповідання бл. п. Анни Чулій, яка упокоїлася в червні, 1969 року в Торонті, дочка Єлисавета Максимишин переслала на прес. фонд $55.00
Пані Марія Гринчук — Едмонтон 10.00
Пані Марія Ґаук — Едмонтон 10.00
Пані О. Маковецька — Чатам, Онт. 5.00
Пані М. Бородій — Овкборн, Ман. 5.00
Пані Л. Голубіцька — Едмонтон 5.00
Пані Т. Лазарович — Едмонтон 5.00
Пані К. Василишин — Бімзвил, Онт. 5.00
Пані Н. Бал — Бирлінґтон, Онт. 5.00

По $2.00 — Пані: Е. Охітва — Едмонтон, Марія Бояновська — Вінніпеґ, Марія Скоренька — Виндзор, Л. Пасинек — Ватерфорд, Онт., пан. Іван Буряник — Айтуна, Саск., пан. Іван Данилевич — Торонто.
По $1.00: — Д-ка М. Стефанюк — Давфин; С. Григоряк, Л. Мельник, П. Дверничук, Таборовська — Торонто; Марія Слоновська — Ґарленд, Ман.; О. Шнурко — Кукквил, Онт.; А. Китибіда — Монтреал; Анна Лазарович — Саскатун; Марія І. Григор — Нипавин, Саск.; А. Бабляк — Вердон, Кве.; К. Когут — Давнсвю, Онт.; М. Костюк — Пембіна, Н. Д.; Н. Кос — Едмонтон; Марія Матвіїв — Лондон, Онт.; С. Підвербицька — Ричард, Саск.; П. Кревецька — Вінніпеґ.
По 0.50 ц.: — А. Семотюк — Вінніпеґ; С. Кузьма — Пикерінь, Онт.

ЩОЙНО ВИЙШЛА З ДРУКУ ЦІННА ПРАЦЯ
ПРОФ. Д-Р Н. ПОЛОНСЬКОЇ-ВАСИЛЕНКО

„ВИДАТНІ ЖІНКИ УКРАЇНИ"

Цікава змістом, цінна історичним минулим, в якім насвітлено найбільш видатні постаті українських жінок дала нам авторка працю, а зокрема в 1000-ліття смерти Великої Української Княгині Ольги, якій присвячено поважну частину в розділі книжок доби. Головні розділи книжки:

Жінки княжої доби
Українські жінки Литовсько-Польської доби
Жінки доби Гетьманщини
Українські жінки XIX—XX ст.

Книжка дуже гарно видана, на дорогім папері, багато ілюстрована в мистецькій полотняній оправі. Стор. 160. **Ціна .. $6.00**
Замовляти в Союзі Українок Канади на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA
620 Spadina Ave., Toronto 4, Ont.